

Âm Hồn Khúc

Contents

Âm Hồn Khúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12: Vĩ Thanh	62

Âm Hồn Khúc

Giới thiệu

Editor: meolonly Thể loại: đam mỹ, phương tây, 1×1, ngược luyến, OE. Mở đầu câu chuyện là tiếng la của nam chính:“

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-hon-khuc>

1. Chương 1

Mùa hè luôn bị mọi người chán ghét, ve sầu thì không ngừng kêu to, thật lâu không có hạt mưa, làm mọi thứ gần như trở nên khô khốc.

Nơi cực lạnh trong lãnh thổ của giáo hoàng Tát Thước Người, đồng thời cũng là nơi đứng đầu ở phía Đông, Mật Ngói Đăng trần vậy mà đã liên tục bốn năm chịu đựng mùa hè khô khốc.

Vốn nguồn nước gần nhất không đủ cho cả trần sử dụng, cũng không thể lấy được nước từ vách núi đá dựng đứng bên bờ biển phía Đông, mùa hè khô khốc liên tục xuất hiện, giếng nước trong trần đã sắp bị rút khô kiệt, lại lấy thêm lần nữa sẽ không đủ, Mật Ngói Đăng trần đã sắp tới đường cùng.

Đã phản ánh với giáo hoàng không dưới một lần, nhưng phân phát lương thực bằng đường thủy chung quy cũng không phải biện pháp, mà nay mùa xuân đã tới, bởi vì giáo hoàng tiền nhiệm đột nhiên qua đời mà không chỉ định người kế nhiệm, hoài nghi nguyên nhân tử vong của giáo hoàng tiền nhiệm liên quan đến việc tranh đoạt vị trí giáo hoàng, hội trưởng lão nghị sự phát hiện “Phùng ma chiến” cũng có liên quan.... Trong lúc âm ỉ hỗn loạn này, không ai muốn đề cập đến việc của một trấn nhỏ xa xôi, thậm chí ngay cả lương thực, cũng không còn người tiếp tục vận chuyển đến đây.

Chẳng qua địa phương nhỏ gần biên giới Đông Bắc Bộ, bên đối diện là mấy trăm dặm hoang mạc nhìn không đến điểm cuối, dựa vào núi Lạp Lí hùng vĩ, thế nhưng lại có thể làm dịu được cả khu vực phía Đông đại lục được phủ kín bằng sông Lạp Lí cùng với trấn nhỏ này, nơi này vừa không phải là nơi sản xuất được nhiều lương thực, cũng không phải nơi quân sự mấu chốt, dân cư cũng chỉ có hơn một ngàn..... Chẳng lẽ, cả thị trấn như vậy, tất cả mọi người đều vì khô hạn mà chết dần, giáo hoàng cũng không có chút xúc động nào sao?!

Dưới sự khô cạn gần như thiêu đốt của ngày mùa hè, trưởng trấn mỗi ngày, đều đến cửa thôn ở đường lớn chờ đợi, chờ đợi việc cung cấp lương thực từ các đoàn xe.

Vào buổi chiều hoàng hôn, ông chờ đợi được tới, lại là một vị ma đạo sư mặc áo choàng dài.

Hắn cũng không phải là ma đạo sư của nghiệp đoàn ma đạo sư, trưởng trấn từng ở thủ đô nhìn thấy trên quần áo của các ma đạo sư có dấu hiệu ma đạo sư, mà người này, dường như đã trải qua một quãng đường xa lặn lội, vẻ phong trần mệt mỏi có ở khắp mọi nơi.

“Có nước để uống không?” Người xa lạ mang theo giọng điệu bình thản hỏi trưởng trấn có vẻ già nua.

“Giếng nước của chúng ta cũng sắp khô cạn rồi, chúng ta không có thừa nước để cho người từ bên ngoài đến”. Trưởng trấn là người lớn tuổi nhưng có phẩm chất của trưởng lão, lấy việc đối đãi nhân hậu với người bên ngoài trấn mà có được sự tôn kính thật sâu của người bên trong trấn, ngay cả trong giai đoạn khó khăn này, ông cũng đối với người xa lạ không thể trợ giúp mà nhiệt tình giải thích.

“Sao có thể như vậy?..... ” Người xa lạ lấy tay che khuất ánh trời chiều, nhìn quanh ruộng đất của cả trấn, sau đó tựa như có nghi vấn mà thì thào lầm bầm:”Không có mây mưa?.... “

“Ngài nói rất đúng!” Thở dài ngồi xuống, trưởng trấn và người xa lạ cùng nhau nhìn về phía bầu trời không mây: “Trấn của chúng ta đã ba năm không có một trận mưa! Thậm chí ngay cả lương thực, cũng đều chỉ có thể dựa vào giáo hoàng bộ hạ vận chuyển lại đây! “

“Tư Nặc tướng quân cùng tổng giám mục bên kia không phái người đi thỉnh cầu viện trợ sao?” Tựa hồ biết tất cả tình huống ở khu vực Tư Nặc, trưởng trấn hiểu được sự chỉ trích ẩn giấu trong lời nói của nam nhân cao lớn có lẽ là ma đạo sư này, trưởng trấn bắt đầu nói ra nỗi khổ tâm: “Tướng quân các hạ đã phụng mệnh đến thủ đô, chúng ta đã phái người đi khẩn cầu giáo chủ hơn bốn, năm lần! Lần này, nếu lương thực vẫn không tới, trong trấn sẽ

có người chết đói!”

“Nga, như vậy a.....”

Người xa lạ sải bước hướng tới trong trần, đi được vài bước, sau đó, hắn quay đầu đối với trưởng trần vẫn đang ngồi tại chỗ nắn lòng mà nói:

“Có lẽ ta có chút biện pháp, cùng ngài nói chuyện có được không?”

Nhà trưởng trần ở quảng trường cách tiểu thị trấn không xa, đó là một tòa nhà bằng gỗ hai tầng.

Thời điểm đi ngang qua quảng trường nhỏ, người xa lạ này chú ý tới nơi quảng trường nhỏ sạch sẽ, trung tâm có “Minh ước thạch” đơn giản – dấu hiệu quyền sở hữu của giáo hoàng Tát Thuộc Người, ba cột đá trật tự vây quanh tảng đá tròn, chữ khắc vào đó là dấu hiệu của giáo hoàng Tát Thuộc Người thánh giáo: ngôi sao tam giác cùng chữ cái Samill (Tát Thuộc Người).

Khi người khách xa lạ ở trong phòng cởi bỏ áo choàng, trưởng trần cùng mọi người trong nhà lấp bấp kinh hãi, chưa từng thấy qua ma đạo sư giống vậy: Hắn có một đầu tóc dài màu bạc, tại phía Đông đại lục này cũng không nhiều, chỉ có điều trưởng trần từng nghe Tư nặc tướng quân cùng tổng giám mục nói qua ma đạo sư cao cấp sẽ có sắc khí hơi hợt: khí chất mà hắn toát ra là khí trằng nhàn nhạt như lão nhân bảy mươi, nhưng khuôn mặt hắn lại trơn bóng nhẵn nhụi, là khuôn mặt nam tử tuổi trẻ trắng niên, hơn nữa một đôi mắt xanh lam thâm sâu, trừ bỏ toát ra sắc khí bên ngoài, lại là tướng mạo của nam tử hơn ba mươi tuổi.

Hắn uống một bát nước lớn đầy trân quý, sau đó nuốt hai cái bánh mì cứng ngắt, rồi nhàn nhã nhìn đại thụ ngoài cửa sổ tỏa bóng râm đến trong phòng, chuyển hướng tới trưởng trần hỏi: “Nơi này đã ba năm không có mưa sao?”

“Đúng vậy.... ” Trưởng trần nghĩ muốn nói đông dài giải thích tình huống khổ sở vài năm này, bất tri bất giác đã nói thật nhiều.

Ừ ân, người khách một bên không ngừng gật đầu, một bên nhìn sắc trời bên ngoài.

Chúng ta làm một cái giao dịch thì sao?

Ma đạo sư xa lạ hỏi trưởng trần

Ta cam đoan cả thôn trấn sẽ được mưa thuận gió hoà, hàng năm gặt hái tốt đẹp, điều kiện là cả thôn trấn có thể cung cấp đầy đủ cho ta sinh sống.

Cung cấp nuôi dưỡng hẳn? Trưởng trấn do dự, cảm thấy kinh ngạc và khó xử

Ha ha, nam nhân cười rộ lên, nói: Ta ư, hàng năm ăn như mọi người, mặc bình thường là tốt rồi, cho ta một căn phòng bình thường để ở, hy vọng tương lai sẽ lấy được một cô nương xinh đẹp lo liệu việc nhà. Ân, ta không có yêu cầu gì đặc biệt, cho nên ký kết khế ước đi, mong người đừng từ chối lời thỉnh cầu của ta.

Khế ước....?

À, người sử dụng ma lực phải cùng ma đạo sư ký kết khế ước, nếu người nhận khế ước làm trái giao ước sẽ bị trừng phạt. Lấy sự ràng buộc cam kết để thực hiện hứa hẹn.

Trưởng trấn suy tư một hồi, sắc trời tối dần, thứ tử cùng thê tử tiến đến hỏi buổi tối làm mấy phần đồ ăn, dùng bao nhiêu nước, trưởng trấn nhìn ra ngoài, trong thôn trấn, mỗi gia đình cứ đến thời điểm ăn cơm thì đều sẽ cảm thấy khó xử: gạo còn đủ ăn mấy ngày, nước còn đủ dùng mấy ngày, mỗi ngày đều cầu nguyện, vì sao các vị thần không quan tâm đến con dân nơi này?

“Được rồi” Trưởng trấn đáp ứng đề nghị của người xa lạ.

Buổi tối, tại tháp chuông-nơi cao nhất của Mật Ngói Đăng trấn, ma đạo sư xa lạ một mình tiến đến bắt đầu hội tụ những đám mây.

Trời dần dần hắc hồng dâng lên, lúc cảnh tượng ban đêm nồng đậm nhất, ánh trăng trốn vào đám mây tối đen, lúc này mây dần đỏ lên, trong thung lũng mây dần tụ tập vang lên tiếng sấm đã lâu không nghe thấy -người trong thôn được khuyên nhủ không được ra khỏi cửa, nhưng sau mỗi cánh cửa sổ mọi người đều không ngủ mà nhìn mây nghe sấm, hi vọng mưa tới.

Tiếng sấm và tia chớp dừng ở trên núi, mặt đất rung động, mưa trút xuống xua tan hơi nóng đất đai.....

Mọi người đã quên lời dặn dò của trưởng trấn là không được ra khỏi cửa, đều hướng tới trung tâm thôn mà chạy – dưới chân đất đai bởi vì khô cạn mà bụi đất bay lên, mưa đầm đìa đánh vào bụi đất, mang theo mùi vị xa lạ của cơn mưa.

Thật sự là đã lâu!!!

Trưởng trấn không ngoảnh đầu nhìn cơn mưa, cũng không cùng mọi người trong trấn cười đùa nhảy múa dưới mưa, ông chỉ nhìn về phía tháp chuông, ma đạo sư xa lạ mỉm cười lộ ra mái tóc màu ngân bạch được giấu trong áo choàng cũ kỹ.

Ốc Lý Á Tư, tên của ma đạo sư, hắc có mái tóc màu ngân bạch, ánh mắt màu xanh, hắc cứ như vậy ở tại Mật Ngói Đăng trấn, mùa hè năm ấy bắt đầu.

Hắc ở trong một phòng ốc cũ trong trấn gần biên giới vách núi cao, nơi đó trước kia là chỗ ở của một ông lão – hắc rất nhã nhặn, mặc dù bề ngoài luôn lạnh băng, nhưng hắc luôn mỉm cười, lại một lần nghênh đón trận mưa to, người dân trong trấn chủ động vì hắc sửa chữa lại phòng ốc: Hắc cười, thỉnh thoảng trấn phái vài người đi lên núi khiêng tảng đá xuống dưới, hắc muốn dùng tảng đá để xây lại phòng ở.

Phòng ở trong trấn đều làm bằng gỗ, bởi vì sông Lạp Lí không chảy qua nơi này, cho nên phòng ở bằng gỗ không cần lo bị ngập trong nước, hơn nữa người dân Mật Ngói Đăng trấn đều thích loại gỗ lim ở gần trên núi, lại thêm nước sơn quét lên, một căn nhà màu đỏ thẫm đứng sừng sững xuất hiện ở trong trấn, cùng đồng ruộng quanh thôn trấn kết hợp với nhau nhìn càng thêm oai hùng.

Nhưng vị ma đạo sư xa lạ này lại muốn dùng các loại đá tảng lớn màu xanh trên núi để xây dựng phòng ở – thật sự sẽ đẹp sao?

Tuy hoài nghi, nhưng mọi người vẫn lấy công cụ trong nhà, dưới sự hướng dẫn của trưởng trấn, nâng tảng đá dựng thẳng lên làm cây cột, rất nhiều gỗ lim được bào tốt, làm thành sàn nhà cùng vách tường rất đẹp, nữ nhân của Lí Khắc gia phụ trách dệt đường viền hoa văn lên khăn trải bàn, di Tây Ny đưa tới bộ đồ ăn bằng sứ, còn thợ mộc trong trấn làm dụng cụ bằng gỗ khắc hoa văn, ma đạo sư bày ra một nụ cười tỏ vẻ rất vừa lòng đối với lễ vật của bọn họ.

Thái độ của hắc rất bình thản, không nóng nảy không nhiều lời, thậm chí có thể nói hắc chính là ở trong này ẩn cư.

Hắc biết rõ sự thay đổi của thời tiết, luôn báo cho người dân trong trấn biết lúc thời tiết xấu tới, hơn nữa đối với sự sinh trưởng của cây nông nghiệp cũng có thể đưa ra ý kiến. Thấm thoát, hắc đã tới trấn này hơn nửa năm, trưởng trấn nhớ tới ngày này là bởi vì ngày đó tổng giám mục cùng tướng quân đến đây thông báo: tân giáo hoàng lên ngôi. Tính ngày, vị ma đạo sư xa lạ này đến cũng đã tới bảy tháng.

2. Chương 2

Ma đạo sư bình thường luôn ở trong phòng đọc sách, hắc thích thỉnh thoảng cử hành yến hội, mời một ít nam nữ trẻ tuổi tới tham dự. Những người trẻ tuổi kia cũng rất thích cùng hắc đi tham gia yến hội và khiêu vũ, có đôi khi hắc lại đi ra ngoài, tựa hồ đi cũng không lâu, tới ban đêm lại trở về thôn trấn, hắc mang về những thứ đồ màu bạc, tơ lụa mỹ lệ cùng đủ loại nước hoa, thậm chí xung quanh phòng ở của hắc, cũng nhiều thêm vườn hoa xinh đẹp.

Không ai chăm sóc, những bông hoa diễm lệ tự do sinh trưởng, nở những đóa hoa cực to lớn, tỏa ra mùi hương mê hoặc lòng người...

Yến hội khiêu vũ thường bắt đầu lúc chạng vạng, nhóm nam nữ trẻ tuổi liền trang điểm ăn diện, lời mời của ma đạo sư là một đóa hoa tươi đẹp tràn đầy sức sống mới được hái xuống, không biết bằng cách nào được đặt tại từng bàn nơi các cô gái ngồi, còn những nam tử trẻ tuổi lại là tùy ý tham gia – nữ hài tử trần trên đều bắt đầu sôi nổi lấy việc được tham dự yến hội của ma đạo sư làm cuộc so tài vì dung mạo, mà từng cô nương dung mạo nhu mì xinh đẹp, đều nhận được lời mời.

Yến hội đều là xa xỉ, không biết hần ở đâu kiếm ra được nhiều đồ ăn cùng rượu ngon như vậy – thật sự là rượu ngon khó gặp, vừa uống xong là cảm thấy mỹ vị mà sung sướng, nhưng sẽ làm toàn thân khô nóng, làm thần trí mơ hồ. Trên bàn cơm có hoa quả ngon ngọt, còn có loại cá hiếm thấy mà giá trị, thậm chí cả thịt cũng có hương vị bất đồng, cho dù là vị mặn cũng có thể hòa tan ngọt ngào trên đầu lưỡi....

Toàn bộ phòng ở dường như đều dùng tơ lụa mà người dân trong trấn chỉ từng nghe nói qua chứ chưa thấy bao giờ qua để bao phủ, dụng cụ màu bạc xinh đẹp đặt trên bàn gỗ khắc hoa đơn giản, tựa hồ là một loại đối lập, mãnh liệt đến mức điên cuồng hấp dẫn ánh mắt và tâm trí của những người trẻ tuổi. Hần có đủ loại nước hoa, hần yêu đủ loại hoa tươi đẹp, hần luôn dùng đóa hoa để so sánh với các vị cô nương xinh đẹp, tặng các nàng nước hoa có hương vị bất đồng, bởi vì hần nói đó là: Hương vị trong trí nhớ....

Hần dùng cách sống cùng thái độ giống như một loại độc dược, ăn mòn mọi người, chiếm đoạt tâm hồn nam nữ trẻ tuổi.

Mà hần, hưởng thụ hết thảy mọi điều.

Trong lễ hội khiêu vũ, những người trẻ tuổi được tham gia, mọi người cũng không để ý nhiều, tựa hồ cũng không có gì đặc biệt ồn ào truyền ra, những người trẻ tuổi kia luôn tối sáng sớm ngày hôm sau mới về đến nhà, mang theo thần thái hoảng hốt, tựa hồ còn đắm chìm trong những bước nhảy nên cước bộ trở nên suy yếu, các cô nương còn mang theo vui đùa sau ngưỡng ngưỡng, bọn họ đều chờ đợi lời mời lần sau, nhưng là lần sau không nhất định sẽ có chỗ cho nàng.

Những người trẻ tuổi kia đều thích hần, thân thiết xưng hô hần là “Ốc Lý Á Tư của chúng ta”, khi nói chuyện, luôn vui vẻ nhắc tới hần: Ốc Lý Á Tư của chúng ta nói, Ốc Lý Á Tư của chúng ta cũng có, Ốc Lý Á Tư của chúng ta không gì không làm được.....

Những người già dần dần tụ lại một chỗ đối với loại nhiệt tình này mà cảm thấy lo lắng.... – Đó là điềm xấu....Dì Mật Tang nói như vậy, con gái của dì giống như trúng độc, bình thường luôn vẽ loạn lên trang phục, mơ một ngày nào đó một lần nữa được mời tham gia yến hội thân bí, nàng sẽ cùng một thanh niên nam tử liếc mắt đưa tình, khuôn mặt bọn họ lúc đó mờ mịt mà tối tăm, làm cho dì phi thường lo lắng....

– Nguy hiểm cỡ nào a! Chúng ta vì cái gì lại phải tin tưởng một người xa lạ? Có người đối với trưởng trấn đưa ra nghi vấn.

Có thể chứ?

Trưởng trấn tay vuốt tay vuốt chòm râu nghĩ có nên tìm thời điểm thích hợp nói rõ ràng với ma đạo sư một chút, cho dù việc này có lẽ sẽ đắc tội với hắn? Dù sao, hiện tại trong trấn mưa thuận gió hoà, tiếp theo hạt lúa cũng sắp thu hoạch.... Hoặc là, nếu ông nghĩ tới biện pháp cứng rắn, vậy phải người đến chỗ giáo chủ khiếu nại, thỉnh cầu hắn phái ma đạo sư chân chính đến đuổi người xa lạ này đi được?

Trưởng trấn nghĩ, nhưng cũng chỉ là mình mình nghĩ vậy thôi, thân là một trưởng trấn, ông không muốn vì xúc động cùng sai lầm của mình mà làm cho cả thôn trấn lâm vào tình trạng lưu lạc.

Chạng vạng thời tiết không tồi, nơi mọi người đứng tất cả đều là ruộng lúa vàng óng ánh cùng sự vui sướng khi nhìn thấy những hạt thóc nặng trĩu đầy ắp, mà người mỗi ngày đến chỗ Ốc Lý Á Tư hỏi về thời tiết trở về đều truyền lời là: Ngày mai như trước là ngày nắng, thỉnh không cần thu gặt, tiếp tục phơi nắng một ngày, nhất định sẽ là mùa thu hoạch lớn.

Trưởng trấn vào thời điểm ánh trăng dâng lên, tự mình chống gậy đi tới nơi ma đạo sư ở.

Đình viện phi thường xinh đẹp, cho dù ở dưới ánh trăng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng những đóa hoa to lớn mang theo đủ loại màu sắc rũ xuống trên từng cành yếu ớt, một đóa lại một đóa cúi đầu, mùi hương đặc biệt một chút một chút tản ra trong không khí vắng lặng.... Tầng đá lót đường nhỏ tại cửa chính không người kéo dài, tay trưởng trấn đặt nhẹ lên cánh cửa hàng rào, cửa không hề khóa bộ dáng như mở ra.

Xem ra ma đạo sư Ốc Lý Á Tư là người thích bóng cây râm mát.....

Cây mận cùng cây sung dày đặc che lấp bầu trời như cái vung bằng bóng râm bao phủ toàn bộ mọi thứ bên trong nó, ánh trăng chỉ có thể theo khe hở của ống khói cao bằng đá mà tỏa ánh sáng. Thời điểm đi qua vườn hoa, trường bào của trưởng trấn luôn cọ sát vào đóa hoa yếu ớt bên cạnh, bất quá những đóa hoa này luôn vào một lúc sau lại dùng thân thể mảnh khảnh nâng lên, như trước đứng thẳng trong gió.

Đang suy nghĩ có phải thời điểm thích hợp để gõ cửa thì cửa gỗ màu đen hạt dẻ nặng nề mở ra, hơi có chút âm thanh càng lúc càng lớn theo khe hở truyền ra, giọng điệu hoan nghênh mang theo sự vui vẻ truyền tới:

“Hoan nghênh ngài đến chơi, trưởng trấn tôn kính.”

Ánh sáng rực rỡ, vô số ngọn nến đang cháy mang theo mùi hương ngọt ngào trong không khí, không có người trong phòng, từ cánh cửa đến chính sảnh, đoạn đường không xa, giẫm lên thảm trải sàn thêu hoa văn tinh tế, cả đời trưởng trấn, chỉ thấy qua chiếc thảm tinh xảo như vậy ở phủ ngài tổng giám mục.... Nhìn trên vách tường, vô số màn che bằng tơ lụa phủ kín vách tường thô ráp, loáng thoáng lộ ra đồ gỗ trên vách tường, cũng che đầy hoàn toàn những

bình hoa to lớn cắm đầy các đóa hoa tươi đẹp.

Tiếng nhạc từ đâu tới?

Con gái dì Mật Tang là Tây Lệ Á đang gảy dây cung màu bạc của đàn thụ cầm, mà tận mắt thấy Tây Lệ Á lớn lên, trưởng trần chưa bao giờ biết nàng có học qua gảy đàn thụ cầm? Nàng mặc một bộ váy màu trắng ngà, tóc đen dày rậm búi lên đỉnh đầu, cài một đóa hoa nhỏ màu trắng – còn bộ ngực tuyết trắng lộ ở bên ngoài, mà nàng tựa hồ không hề hay biết, trông mắt giống nhau mờ mịt quan sát, gảy dây cầm, phát ra khúc nhạc tinh tế mà âm u....

Hoặc ngồi hoặc nằm, mỗi người đều cúi xung quanh chiếc ghế dài, người bán nằm giống như vương tử chính là Ốc Lý Á Tư, không ngồi xuống mà chào hỏi: Trưởng trần tiên sinh, mời tự nhiên.

Trên chiếc bàn thấp lùn, hoa quả cùng đồ ăn còn thừa bày la liệt, mà đối với việc hạn chế rượu chặt chẽ của giáo hoàng Tát Thước Người giáo thánh như không quan tâm, từng lọ từng lọ bày ra tán loạn, tựa hồ mọi người đều say, duy chỉ có một đôi ánh mắt xanh lam thanh tĩnh nhìn trưởng trần đang phẫn nộ, tức giận đến tay đều phát run, đem hết toàn bộ sức lực, mới có thể nắm chặt gậy chống của chính mình.

“Người....” Muốn hắn giải thích, nhưng đột nhiên nhớ tới câu nói trên khế ước: dùng toàn bộ sản vật của trần để cung cấp cho đời sống nhu cầu của Ốc Lý Á Tư.... Hắn lúc trước đã tính toán tốt rồi đi? Làm những người nhỏ tuổi sa đoạ, sau đó tạo điều kiện để hắn giở trò đùa bỡn!!!

Hiện tại biện pháp duy nhất, chỉ có thể là yêu cầu hắn rời khỏi thôn trần này!!

“Ốc Lý Á Tư tiên sinh....” Trưởng trần vừa mới mở miệng, hắn liền dựng thẳng một đầu ngón tay, ngăn lại lời ông – hắn nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, sau đó nhẹ giọng phân phó cái gì, trưởng trần không có nghe rõ ràng, nhưng mười mấy người cả trai lẫn gái đều đột nhiên đứng lên, đi lên tầng trên – Ốc Lý Á Tư đứng lên, mở cửa sổ phía sau:

Đột nhiên một đạo tia chớp sáng lên, mây đen không biết khi nào đã bắt đầu tập hợp....

“Sao có thể đúng lúc như vậy?!” Trưởng trần lui về phía sau vài bước, thời điểm vừa mới ở cửa, ánh trắng còn chiếu sáng đường mòn dưới chân cùng y phục cọ xát bên rìa đóa hoa, mà hiện tại, mây đen cùng tia chớp giống như đáp lại lời kêu gọi mà đến, chen chúc phía sau nam nhân, khuấy động làm gió thổi dâng lên, thời điểm một tiếng sấm rền vang lên, nam nhân cất tiếng cười to:

“Trưởng trần tôn kính, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu được ai là chúa tể sao?!”

Ngoài cửa, người dân hoảng sợ y phục lộn xộn đều hướng tới nơi ở của ma đạo sư mà chạy, bọn họ la lên: Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư, sao có thể như vậy? Trời mưa như vậy toàn bộ lương thực của chúng ta đều hỏng a! Ốc Lý Á Tư!!!

“Trưởng trấn tiên sinh, người trả lời như thế nào đây?”

Mưa cuối cùng không rơi xuống, mà trưởng trấn thì ủ rũ đi ra, càng thêm hoảng sợ, đến cả cây gậy chống đều quăng dưới chân.

Ốc Lý Á Tư, đã thành chúa tể duy nhất của thị trấn.

3. Chương 3

Một năm trôi qua, hai năm trôi qua, Ốc Lý Á Tư dung mạo không hề thay đổi, mà trưởng trấn đã nhanh chóng già đi.

Liên tục ba năm, Mật Ngói Đăng trấn đều bội thu.

Dùng mưa thuận gió hoà cũng không đủ để hình dung, hắc kêu mưa gọi gió như sử dụng ma lực bình thường, hắc có thể chỉ phương hướng có đất đai tốt, khá phì nhiêu, có thể khai khẩn, hắc có thể dùng mây mưa để mang mưa xuống, hắc thậm chí có thể đem nạn sâu bệnh xóa bỏ.

Ma lực của hắc, không ai có thể so sánh.

Hiện tại người đến Mật Ngói Đăng trấn, đầu tiên có thể nhìn đến một mảnh ruộng lúa vàng óng ả đầy tươi tốt..... Tầng tầng lớp lớp, từng mảng lớn ruộng lúa trong gió lay động cuộn sóng, xoay người nhìn lại, bông lúa kết hạt chắc nịch mà nặng nề. Mà người trong trấn, vẫn duy trì việc đồng áng bình thường, mặc dù không trông nom cũng không đặc biệt bón phân, tự nhiên trời trong nắng ấm, cần nước thì có mưa, cần nắng thì có ánh mặt trời, tự cấp tự túc, kho lúa của Mật Ngói Đăng trấn, liên tiếp vài năm, đều là tràn đầy.

Nhưng người trong trấn, lại không dám nói về những chuyện có liên quan tới ma đạo sư tóc màu ngân bạch.

Hắc càng ngày càng ru rú trong nhà, hắc càng ngày càng thích đứa nhỏ tuổi trẻ mềm mại, tất cả những người trẻ tuổi, mỗi ngày giống như bị nguyên rửa mà tụ tập ở ngoài cửa chờ hắc chọn lựa, hắc vươn tay, vô luận nam nữ, đều vui sướng mừng rỡ đi theo hắc.

Một cô gái không kết hôn lại mang thai, bị người nhà quở trách, nàng nói đó là đứa nhỏ của ma đạo sư, mà ma đạo sư lại không hề thừa nhận – cha mẹ không có cách nào, lại không dám đi chất vấn ma đạo sư, chỉ có cô gái bụng ngày càng to. Rồi cuộc tới ngày sinh sản, cô gái khó sinh mà chết. Phụ mẫu nàng chỉ dám ồn ào khóc rống trước sự an ủi của trưởng trấn, chỉ có điều lại sợ ma đạo sư không gì không biết trả thù.....

Liên tiếp có nữ hài tử mang thai, đứa nhỏ không có cha đại đa số bị dìm chết, sau này mọi người mới biết không phải tất cả những đứa nhỏ này đều là của ma đạo sư: tại yển hội dâm loạn người trẻ tập trung, nam nữ sẽ không tự chủ được mà giao triền cùng một chỗ... Mà những cô gái ma đạo sư thích, luôn là những nữ hài tử xuất sắc nhất trong đám mỹ nhân...

Nhà trưởng trấn chỉ có ba đứa con, mọi người đều ở sau lưng trưởng trấn oán hận gia đình ông tại sao không ai bị động tới? Mà trưởng trấn, có lẽ là thân thể không tốt, hẳn không hề xuất môn, không hề đi theo mọi người tán chuyện, cũng không hỏi việc trong nhà của bọn họ, trưởng trấn già cả, mỗi ngày trôi qua trong sự oán hận nguyên rửa của mọi người càng thêm già nua.

Nhấn nại đi!!

Ông luôn nói với những đứa con trẻ tuổi khí huyết phương cương như vậy, người kia là ma đạo sư, là lực lượng cường đại chúng ta không thể so sánh – đối với ý kiến của đứa con muốn đi tới chỗ tổng giám mục thỉnh cầu được bảo hộ, trưởng trấn luôn xua tay không đáp ứng – đứa con cũng không hiểu được sự yếu đuối của trưởng trấn, bọn họ tập hợp trai tráng trong thôn, bí mật ở trong núi thương lượng thừa dịp đi săn thú chuẩn bị tốt lương khô, nhất định phải phái người tới chỗ tổng giám mục tố giác.

Tảng sáng các thanh niên xuất phát, đi ra sau thôn, Lý Khắc Tư từng đi qua thủ phủ mang theo huynh đệ của mình xuất phát. Bọn họ đi lên khu vực thủ phủ Tư Nặc đại tướng quân, Tư Nặc đại tướng quân và tổng giám mục ở cùng một chỗ, đó là Lộ Ân Đức thành thị, cách nơi này hai ngày lộ trình.

Ban đêm trời mưa to, ngày hôm sau, sói tha thi thể một người bỏ lại quần áo tán loạn, người kia chính là Lý Khắc Tư

Người kia thật sự ngoan độc, trưởng trấn sâu sắc hiểu rõ.

Trưởng trấn cũng không phải không biết, chỉ là ông không thể không chấp nhận. Ông tuổi già thể nhược, không thể tự mình đến chỗ tổng giám mục thỉnh cầu bảo hộ, mà người trẻ tuổi, luôn bị người kia chặt chẽ chú ý, không ai, có thể từ trong sự quản lý của hắn chạy đi – cho nên trấn nhỏ màu mỡ này, sa đọa đến hết hi vọng.

Từng ngày trôi qua, trưởng trấn càng trở nên già cỗi, không thể quản lý được thôn trấn, thậm chí ban ngày cũng truyền ra thứ âm thanh huyền ảo của những bữa tiệc, những nhóm nam nữ hài luôn mê mang, ngày qua ngày lặp lại sự hoang đường của đêm tối.

Rất cực có một ngày, ma đạo sư tự mình tới trước cửa nhà trưởng trấn, hỏi trưởng trấn về đứa nhỏ của trưởng tử, là một nam hài mười hai tuổi có một mái tóc màu mật ong – đưa hẳn cho ta? Ta chỉ muốn một mình hẳn, đưa hẳn cho ta, ta liền vĩnh viễn không chạm đến nữ hài tử trong trấn!

Trưởng trấn ở trong nhà cực kì phần nộ, gắt gao dùng bàn tay khô héo giữ chặt gậy chống của mình.

Tôn tử của trưởng trấn sinh ra là vào mùa thu hoạch, là con đầu lòng của trưởng tử, lại là nam hài khỏe mạnh, trưởng trấn mới lên làm ông nội đặc biệt yêu thương đứa nhỏ, trong sự nuông chiều của cả nhà, dần dần lớn lên thành thiếu niên tinh tế thân thể cao ngất, đã sắp trưởng thành, là tâm can của người trong nhà, là đứa nhỏ trưởng trấn yêu thương.

Tâm can bảo bối.

Mà hiện tại, vươn đôi tay ấy đến nơi này, nam tử kia đối với đứa nhỏ của mình mỉm cười, tựa như ác quỷ muốn vấy bẩn tinh linh thuần khiết vậy!

“Thước Á, có muốn tới hoa viên của ta chơi không? Hôm qua ta mới phát hiện một loại bướm mới nha!” Đứa nhỏ thích tiểu động vật như Thước Á, lập tức mở to hai mắt vui sướng nhìn nam tử tóc ngân bạch cao lớn, hẳn mới hơn mười hai tuổi, mang theo tươi cười ngại ngùng, nhìn lên mái tóc bạc trong suốt ẩn hiện ánh mặt trời – có lẽ là thích hai tròng mắt xanh biếc của hẳn, ma đạo sư cúi thắt lưng, vươn đôi tay, chờ mong nhìn tay Thước Á – “Chúng ta đi đi?”

Nhìn lại ông nội, lại không cảm thấy ông nội sẽ không đồng ý, Thước Á đem tay mình đặt vào lòng bàn tay mềm mại của nam nhân, tay hẳn và tay phụ thân không giống nhau, không hề có một vết chai, không có hỗn hợp mùi của mồ hôi và nam nhân, thậm chí tản ra mùi ánh nắng và hương hoa thơm ngát, loại hương vị này, Thước Á chỉ ngửi được tại chân núi trong rừng rậm.... Vừa rõ ràng, lại vừa êm dịu.

Đưa tay đặt trong lòng bàn tay hẳn, Thước Á đụng phải mái tóc tràn đầy ánh mặt trời xuyên thấu của nam nhân, cảm lấy, cảm giác được ánh mặt trời xuyên qua mái tóc hẳn, nhẹ nhàng chiếu vào người của mình, xa xa, chính là hoa viên chứa đầy bướm bướm....

“Ta cho các người thời gian suy nghĩ câu trả lời, hy vọng đừng để ta chờ tới lúc ánh trăng dâng lên”

Ma đạo sư cất tiếng nói, đơn độc đứng trong phòng, lãnh đạm mà dứt khoát, phán xử tử vong cho tâm hồn nguyên một nhà.

“Ta không muốn! Ba ba!” Người đầu tiên kêu lên là con dâu trưởng, nàng nắm chặt vạt áo của trưởng phu, lôi kéo hẳn, lắc hẳn, làm cả hai cùng ngã nhào vào trước mặt trưởng trấn – nước mắt, đảo quanh hốc mắt nàng, nhưng nhiều hơn là phần nộ và không cam lòng... “Ba

ba! Ta muốn đi mời ma đạo sư đến! Ta muốn đi thủ phủ mời người trong nghiệp đoàn ma đạo sư đến! Con ta.... “

Nàng òa lên khóc rống thất thanh....

Người trong nhà, đều cúi đầu, không thể không chế mà cắn chặt khớp hàm, sự sỉ nhục nhanh chóng đốt cháy lý trí của bọn họ....

Trường trấn một mình ngồi thật lâu, mọi người bên trong không nói gì cũng không ai động dậy, không quan tâm đến buổi cơm chiều, đến khi sắc trời dần tối, ánh trăng màu bạc ló ra ở chân trời, con dâu trưởng từ khóc tới mù mịt đã thành nghẹn ngào nước mắt không thành tiếng, trường trấn đứng lên.

“Ta, đi nói một tiếng.”

Nói một câu đơn giản, trường trấn nói rất chậm, thậm chí hơi thở cũng là bất ổn, nhưng ông vẫn đứng lên, đi một bước tiêu sái, một mình một người.

Ánh trăng rất sáng, rất lớn, tỏa sáng khắp nơi làm mọi vật đều thấy rõ ràng, trong nhà không ai đốt đèn, người nhà đều ngồi chờ trong bóng đêm lạnh băng, cùng đợi tin tức về một hoặc hai người chết..... Thống khổ, nhưng không thể không chờ.

Không ai có thể lựa chọn, chọn lão nhân hay chọn đứa bé chết, thậm chí nghĩ đến một chút thôi, cũng cảm giác được hơi thở nghẹn lại, không thể nghĩ tiếp....

Cửa mở, trường trấn đỡ vai tôn tử, vào trong nhà.

“Thước Á!”

“Ba!”

Mẫu thân ôm lấy bả vai đứa nhỏ đang buồn ngủ, kiểm tra đứa nhỏ thấy không việc gì mới phát ra một tiếng gọi khẽ, ôm chặt đứa con – mà phụ thân đứa nhỏ đi tới đỡ người cha già: “Ba, này rốt cuộc....?”

“Ta hy vọng, đợi đến sinh nhật mười ba tuổi của Thước Á sẽ lại để hắn dẫn đi – còn có tám mùa trăng, ta nhất định, trong tám mùa trăng này, nghĩ ra cách tiêu diệt hắn!!!” Tay lão nhân không phát run, ánh mắt cũng kiên định dị thường, hắn không còn là lão nhân suốt ngày ở trong nhà mặc kệ mọi sự, mà đã trở lại là trường trấn vì thôn trấn mà làm lụng vất vả hết thấy!

Thời gian tám mùa trăng, bảo ngắn không ngắn, bảo dài không dài.

Thước Á được cho phép thường xuyên đến nơi ở của ma đạo sư chơi.

Nam nhân kia thật tốt, lúc cười rộ lên không có cảm giác lạnh như băng, hắn mang mình đến thư phòng nhìn hắn làm tốt các tiêu bản bướm bướm, chỉnh sửa sự vụ trong phòng, vào ban đêm sẽ tràn ngập tiếng người, nhưng sau giờ Ngọ, lại là sự yên lặng và tịch mịch, ánh mặt trời chiếu đầy trong thư phòng, tràn đầy các loại sách vở không biết tên, các văn tự kì lạ mà hắn nói đó là ký hiệu chỉ ma đạo sư mới có thể xem, mà khi hắn một mình đọc sách, Thước Á một mình đến hoa viên chơi, lúc này ánh mặt trời cũng sẽ không gay gắt, nhưng những nụ hoa cực đại, màu sắc đủ kiểu làm đứa nhỏ trong mắt hiểu rõ các loại thực vật như Thước Á cũng xem đến đặc biệt thích thú, ma đạo sư vào thời gian buổi trà chiều sẽ giảng giải cho hắn về quê hương của các loại hoa, khi Thước Á hỏi về thôn xóm của hắn, hắn liền nhìn về phía phương Bắc: bên kia.

– Lại gạt người! Thước Á không tin, phương Bắc, đó là biên giới nha, nghe nói bên kia là hoang mạc không người, là lục địa lạnh như băng, rừng rậm nơi tụ tập của ma quỷ, mà phương Bắc là nơi không có người sinh sống.

Giữa trưa ở trong nhà thường xuyên được ăn những loại điểm tâm thật ngon, khi thái dương hạ xuống, Thước Á phi thường tuân thủ lời dặn dò của mẹ: lúc thái dương ngã về tây sẽ cáo từ, vô luận ma đạo sư tìm cách gì giữ người lại, người cũng không thể quấy rầy người ta! Khi mẹ nói chuyện dùng loại khẩu khí như sắp khóc nhưng rất nghiêm túc, Thước Á gật đầu rất nhiều lần, mẹ mới nhìn theo hắn ra khỏi nhà – ma đạo sư ở trước mặt người khác đáng sợ như vậy sao?

Hắn thật sự giữ lại, nhưng cũng không kiên trì. Hắn cười nói, dùng nụ cười có điểm xa cách, thái độ lãnh đạm nói: hiện tại không cần gấp, Thước Á cứ ngoan ngoãn lớn lên, sau đó tham gia yến hội của người lớn, được không?

Giống như lời mời có ma lực, Thước Á gật đầu, mang theo đóa hoa thật to mà ma đạo sư tặng, rời khỏi nơi có hoa viên và phòng ở bằng đá này.

Trong trí nhớ, ánh mặt trời từng chút một tán đi, trên mái tóc màu bạc của hắn, phát ra ánh sáng vàng chói.

4. Chương 4

Sinh nhật mười ba tuổi của Thước Á là vào ngày đầu hạ, tất cả hoa màu trong ruộng vừa mới kết trái màu xanh đậm, Thước Á mười ba tuổi, ở một nơi khác, giáo hoàng Tát Thước Người cũng đã lớn tuổi.

Có lẽ vì sự nhu nhược của trưởng trấn, hoặc vì lời đáp ứng của ông khiến cho hắn vừa lòng, ma đạo sư tiếp tục cuộc sống hoang dã cùng yện hội của hắn, mà trưởng trấn từng cùng hắn thương lượng, bởi vì lương thực quá nhiều, thủ đô có người tới mang theo mệnh lệnh yêu cầu đem lương thực vận chuyển một ít đến địa phương khác, ma đạo sư cũng chỉ là khoát tay, giống như việc này cùng hắn không quan hệ cười nói: trưởng trấn tiên sinh, chuyện này cũng cần ta quan tâm sao?

Mùa xuân tới, đoàn xe vận chuyển lương thực ngày càng nhiều, trong thôn bởi vì bán được lương thực có chút tiền mà bắt đầu tu sửa quảng trường cũ nát, giúp một ít hộ gia đình dựng lại phòng ở, cuộc sống yên lặng trôi qua, mọi người tựa hồ bận rộn mọi thứ, dường như quên đi ma đạo sư cùng yện hội của hắn – nhưng trong lòng mọi người, đều thừa nhận, ai bận rộn cũng không thể quên được công lao của ma đạo sư, tuy hắn cũng không quan tâm, nhưng tất cả những thứ gì mua được tốt nhất đều đem đến cho ma đạo sư chọn lựa đầu tiên, đối với việc hắn yêu cầu về chuyện tiền bạc cũng chưa từng có người từ chối.

Đầu hạ đến, mọi người đang thảo luận nên vì tiệc mừng lớn lên của Thước Á đáng yêu mà hảo hảo chúc mừng một phen.

Mà ma đạo sư cũng phi thường nhiệt tình.

Lễ vật của hắn là quần áo bằng tơ lụa xinh đẹp, phối hợp với màu vàng và xanh biếc phi thường thích hợp với mái tóc màu mật ong của Thước Á, nhưng mẫu thân không cho Thước Á mặc y phục đó. Tiệc sinh nhật đến giữa trưa bắt đầu, ma đạo sư tự mình đến đây, hắn mang theo những bông hoa nhỏ nở rộ thật xinh đẹp, buộc lại thành một bó, tặng cho Thước Á lại có điểm quái dị, bởi vì Thước Á dù sao cũng là nam hài chứ không phải nữ hài tử, nhưng các cô gái đều đối với việc Ốc Lý Á Tư tặng hoa cho người khác đều vô cùng ca ngợi, một mảnh vang lên tiếng đồng ý, không có ai thấy kỳ quái.

“Thước Á, ông nội có chuyện phải nói với người”. Thân thể trưởng trấn không tốt, ngày đó cũng bị cảm, lúc Thước Á tự mình mang đồ ăn vào phòng ông nội, ông nội lại ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với Thước Á nói.

“Ông nội, người nói”. Ngồi trên ghế cùng ông nội, Thước Á không biết ông muốn nói gì với mình.

“Thước Á, người cầm cái này — đêm nay, người sẽ tới nơi ở của ma đạo sư — hy vọng của thôn trấn, đều nằm trong tay người”.

Đó là một cây chủy thủ phi thường nhỏ, thậm chí còn không bằng bàn tay người lớn, lưỡi đao màu bạc tựa hồ thực sắc bén, ở trong lòng bàn tay vuốt nhẹ cũng không cắt qua da, điêu khắc tinh mỹ, là hàng mỹ nghệ sao? Ông nội đứng lên, đưa lưng về phía Thước Á đem áo choàng cởi bỏ —

“Thước Á, nhìn cho rõ, xương cột sống của nam nhân, từ nơi này bắt đầu —” tay ông, đặt bên dưới thắt lưng: “Nơi này là nơi xương sống bắt đầu, người phải từ nơi này đếm, một,

hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, xương sống thứ bảy, đến, dùng tay người xác nhận một chút, đếm một lần”.

Thân thể ông nội không còn cường tráng, làn da đã có nếp nhăn, Thước Á không biết làm vậy để làm gì, nhưng ông nội thực nghiêm túc, hắn dùng tay mình chạm đến xương cột sống của ông nội — thực rõ ràng nha, xương cốt nổi lên, rất rõ ràng đếm tới bảy —

“Ma đạo sư đối với người giống như đối với như nữ nhân mà cùng nhau ngủ, người hiểu không?” Trương trấn bình tĩnh nhìn tôn tử: “Khi hắn một mình ở cùng người, lúc hắn cởi quần áo, người giả vờ vuột ve hắn, sau đó bí mật đếm tới xương sống thứ bảy của hắn.” Trương trấn đem chủ thủ đặt trong tay Thước Á, “Khi hắn muốn đi vào thân thể người, hãy dùng chủ thủ này, đâm vào đốt sống thứ bảy của hắn!”.

Trương trấn nắm tay tôn tử, nghiêm túc nghiêm khắc giải thích: “Hiểu không? Chỉ khi hắn phân tâm, người mới dùng chủ thủ, không cần dùng quá nhiều lực, chỉ cần nhắm ngay đốt sống thứ bảy, mạnh mẽ đâm xuống — biết không?! Thước Á!!”

Lòng tay tay Thước Á vừa đủ nắm gọn thanh chủ thủ màu bạc, mà ông nội đem chủ thủ gấp lại, chủ thủ bình thường thế mà mềm mại cong lên, ông nội đem chủ thủ màu bạc cong cong cuộn lên cổ tay Thước Á — chủ thủ kết lại giống như vòng tay điêu khắc tinh mỹ — “Khi dùng nó, trong lòng người hãy niệm: Thước thước á do đắc tư! chỉ cần niệm tiếng này ba lần, vòng tay sẽ biến lại thành chủ thủ, nào, luyện tập một chút, tập trung tinh thần của người, chỉ cần niệm ba lần, là có thể —”

Ông nội nắm tay Thước Á dạy — cái kia thật giống một món đồ chơi bình thường, chỉ cần yên lặng chuyên tâm niệm ba lần, chiếc vòng bạc quấn quanh cổ tay sẽ im lặng không tiếng động biến thành chủ thủ nhỏ.

Ông nội lại lấy ra một cái vòng tay màu bạc giống như đúc: đem nó quấn lên cổ tay Thước Á, cứ như vậy, cả hai tay đều có chiếc vòng bạc giống nhau.

“Phải cẩn thận, Thước Á, phải cẩn thận”.

Yến hội cử hành đến đêm khuya, những khách nhân đều rời khỏi, ma đạo sư vẫn như trước lưu lại.

Hắn vươn một bàn tay, lưng Thước Á, bị ông nội đẩy nhẹ. Hắn đi tới chỗ ma đạo sư, đưa tay đặt lên tay hắn, cái tay kia hôm nay trở nên lạnh như băng, có lẽ do ban đêm gió lạnh tạo nên, tuy mùi hương trên cơ thể hắn vẫn không thay đổi — có điểm lo lắng, nhưng ông nội cùng mục mục, ba ba đều đứng nhìn theo bọn họ....

Nam nhân này..... thân thể không sao chứ?.....

Đường không phải rất xa, nhưng thôn trang yên tĩnh hầu như không có ngọn đèn vẫn làm Thước Á có chút sợ hãi, chỉ có đôi tay ấm áp của hắn cùng ánh trăng.... Thước Á ngẩng đầu lên, hắn chú ý tới, cúi thất lự: “Thước Á, không phải sợ, cùng ta ở một chỗ sẽ không sợ”.

Ánh mắt hắn dưới ánh trăng dường như thành màu lam trong suốt, cơ hồ có thể thấy được ảnh ngược của khuôn mặt Thước Á trong ánh mắt ấy — rất nhanh đã tới trước cửa phòng ma đạo sư, bên hàng rào cửa mở, vườn hoa dưới đêm trăng lẳng lặng hiện ra....

Lay động như rất thích thú, từng đóa hoa nở rộ, đó là lần đầu tiên Thước Á thấy hoa trong hoa viên này nở rộ.... Tuy không có bướm bướm, hương hoa cũng không tỏa ra, ánh trăng có vẻ lạnh lẽo, nhưng ngay cả lam tử sắc xinh đẹp nhỏ bé ở một góc sáng sủa cũng ngẩng đầu phun ra hương khí, dường như chỉ có ánh trăng mới có thể thôi thúc chúng mạnh mẽ phóng ra mê hoặc.

Trong phòng không có người khác, tuy thời tiết dần nóng lên, nhưng lò sưởi trên tường vẫn như trước bùng cháy, làm cho gian phòng này có chút nóng, cho nên khi ma đạo sư bỏ dần từng kiện quần áo, thân thể xích lửa cũng không cảm thấy lạnh, chẳng qua là ngưỡng ngừng, Thước Á cúi đầu vịn vịn quần của mình — không cần sợ, không có việc gì.... Hắn nói như vậy, gương mặt cúi xuống tản ra mùi hương dễ chịu, nhẹ nhàng, hôn lên đôi mắt Thước Á....

Mỏng manh mà xinh xắn như vậy, là đóa hồng yên lộ ra trong gió, làm cho người ta yêu mến, một chút mưa rền gió dữ cũng đều sợ sẽ làm chúng nó thương tổn....

Báu vật này, từ khi hắn còn là một đứa nhỏ, đôi con ngươi giống như có linh tính này phảng phất trong giấc mộng — lấp lánh, nếu như mái tóc mềm mại này cũng màu bạc giống của người kia, vậy thì sẽ giống như gặp được hắn sau khi tái sinh..... A, người thể nhưng lại tái sinh ở nơi trần nhỏ hẻo lánh này, người..... Đôi mắt mở to kia là đôi mắt ta đã từng thấy trong mộng, nhìn ta đi — có phải là người không? Là linh hồn của người chỉ dẫn cho ta, đi tới thôn trấn này....

Thước Á căn bản không biết hắn nắm bắt cái gì, nam nhân này quả nhiên là giống như ông nội nói, cởi quần áo xuống, phía trước ngon lửa là tấm thảm thật dày, không có ngọn đèn nào trong bóng tối, thân thể hắn nóng quá.... Giơ tay lên, có thể cảm giác được mái tóc bạc của hắn đụng vào gương mặt mình, ôm bả vai chính mình là cánh tay mạnh mẽ.... Hắn vuốt ve lưng mình, tuy ngưỡng ngừng nhưng lại không sợ hãi.... Tay Thước Á ôm một chút qua vai hắn — quả nhiên xương cột sống nhô lên.... Dựa theo ông nội nói, vẫn cần vuốt ve hắn thêm một chút....

Nam nhân nhắm mắt, hôn lên cổ Thước Á....

Chân bị tách ra, tay trực tiếp chạm đến làm cho Thước Á co rụt thân thể lại — nhưng hắn lại một lần nữa mềm nhẹ hôn lên môi làm cho Thước Á thả lỏng ra — không phải sợ, bảo bối của ta, một chút cũng không đáng sợ.... Bảo bối....

Tuy không sợ, nhưng khi tay hắn chạm đến vẫn làm cho Thước Á không tự chủ được mà chảy

nước mắt..... Một chút một chút, tay hắn từng chút một tiến vào thân thể — ông nội nói, nam nữ trong lúc đó đều là làm vậy....

Vươn tay, đặt trên lưng hắn, như vậy tạo thành tứ chi giao hòa, Thước Á mở rộng hai chân, nam nhân bị dục vọng cùng thỏa mãn che lấp lý trí.....

Tay Thước Á đếm đến đốt xương cột sống thứ bảy —

Thước thước á do đắc tư!

Thước thước á do đắc tư!

Thước thước á do đắc tư!

Ốc Lý Á Tư ma đạo sư, đột nhiên ngưng thần —ở bên tai nâng lên khuôn mặt, hắn đang đoán ai niệm câu thần chú khởi động thánh ma pháp trận — tia chớp màu bạc đâm xuống, Ốc Lý Á Tư liền giống như con bướm bị chiếc đinh cố định, bị chủ thủ đã ngâm qua nước thánh cộng thêm thần chú của thánh ma pháp trận, như một cây đinh tàn nhẫn đâm vào tiêu bản trên bàn!

Cả bụng không thể nhúc nhích, Ốc Lý Á Tư mở ra tứ chi, tổn công vô ích bắt lấy Thước Á dưới thân hắn — “.....!!!” Tựa hồ đã bị chấn động thật sâu mà không nói lên lời, Ốc Lý Á Tư, bị sự thống khổ của tử vong làm ánh mắt trở nên tan rã, tuyệt vọng, xám như tro tàn —!!!

Tia chớp vang lên

Ba mươi vị trong nhóm ma đạo sư của nghiệp đoàn ma đạo sư vây quanh căn phòng bị thánh ma pháp trận bao vây, dị giáo đồ sử dụng ma lực tà ác, dưới từng đợt chú ngữ tăng dần trong không trung, thống khổ giãy dụa....

Cuộc chiến diệt ma của Tát Thước Người thánh giáo bắt đầu!

Ma đạo sư bị thánh ma pháp trận vây khốn cùng chủ thủ cắm sâu tận xương tra tấn, tru lên ở trung tâm quảng trường....

Thanh âm thống khổ của hắn, là tiếng kêu tuyệt vọng và sợ hãi, mọi người trong Mật Ngôi Đẳng trấn đều đóng cửa không ra, mặc kệ tiếng kêu thê lương, tiếng nguyên rủa, tiếng kêu này, kéo dài một ngày một đêm....

— Kẻ ruồng bỏ khế ước, ta nguyện rửa các ngươi!

— Ta nguyện rửa các người, ta muốn hủy diệt các người, ta muốn trả thù các người!!!

— Ta nguyện rửa!!!

Ma lực của hắn bị đè ép xuống, những người trẻ tuổi bị hắn mê hoặc đã từng làm chuyện gì hoàn toàn không rõ, nhưng bọn hắn chảy lệ, trong tiếng kêu gào thê thảm không ngừng của ma đạo sư mà rơi lệ.....

Thái dương dâng lên rồi đến ánh trăng dâng lên,

Tiếng kêu của hắn yếu ớt dần, mà nhóm ma đạo sư không ngừng tụng niệm thánh ma pháp trận thanh âm càng lúc càng lớn.

Ốc Lý Á Tư, tru lên ba ngày ba đêm, hắn rất cực, mệt mỏi, bị thánh ma pháp trận cường đại chặt chẽ không chế.

Bị thiết liên kéo, thân hình xích lửa, máu tươi chảy ra che kín miệng vết thương nơi cột sống....

Tóc hắn, dính đầy máu cùng tro bụi, ánh mắt xanh lam âm đạm, ma lực tiêu tán, hấp hối.

Hắn bị kéo từ quảng trường tới ruộng lúa ngoài trấn.

Trường trấn đứng giữa ruộng lúa, dẫn theo người nhà của hắn, còn có Thước Á bị kinh hách trốn ở sau lưng ông nội.

Tiếng sấm đùng đùng vang lên, biện pháp tiêu diệt giáo đồ, chính là để bọn họ bị sét đánh hồi phi yên diệt.

Ốc Lý Á Tư theo tro bụi ngẩng lên, nhìn về giữa ruộng lúa, khối đá hình vuông khắc chữ của Tát Thước Tư — Tử vong ư? Trong nháy mắt, ánh mắt Ốc Lý Á Tư hoàn toàn tuyệt vọng....

Nhưng khi hắn vừa nghiêng đầu, vừa lúc Thước Á tò mò nhô đầu ra khỏi người ông nội —

Dùng hết tất cả khí lực, Ốc Lý Á Tư thoát được sự khống chế của ma pháp trận, mang theo thiết liên, thậm chí kéo theo ba nam nhân cầm thiết liên, lao thẳng tới chỗ Thước Á — bắt lấy hắn, tóm không được, bàn tay bắn thủ căn bản không có khí lực, dường như trở nên trơn tuột, nhưng Ốc Lý Á Tư vẫn nắm chặt mắt cá chân Thước Á — tiếng sấm kẻ sát.....

“Ta nguyện rửa người —!”

“Ta nguyện rửa người....Hết thấy thống khổ mà ta đã phải chịu chắc chắn báo đều sẽ báo ứng trên người người.... Ta nguyện rửa người..... Trời ạ, trời ạ”

Một tiếng sấm trong không trung u ám nổ vang, tia chớp không ngừng hạ xuống....

Sợi tóc dài nhỏ màu ngân bạch bay trong gió, tay hắn chặt chẽ bắt lấy mắt cá chân thiếu niên, móng tay đâm sâu vào xương cốt hắn, da thịt hắn – tiếng sấm đáng sợ, chói rọi, nam nhân sắp tử vong không ngừng nguyện rửa....

Giây không ra.....

Tiếng sấm ồ ồ, loang loáng cắt ngang hết thấy.... Xuyên qua tận trời, đánh về phía vùng đất lớn, xuyên thấu qua cuồng phong là mái tóc màu ngân bạch tung bay, dưới sự kinh sợ, “Ta nguyện rửa người -” Tiếng gào sấm nhọn vang lên, tia chớp xuyên qua thân thể hắn, chui vào xương sống, nơi đó, có một cây chủy thủy màu bạc cắm thật sâu...

Trong phút chốc, dung mạo héo rũ, ngân phát tán ra trong gió, tách ra bốn phía, đôi mắt xanh lam như tro tàn, cả người, tản mát ra mùi vị tanh tưởi!!!

Hai tay nắm chặt mắt cá chân thiếu niên, bấm vào da thịt, kéo theo tia chớp gào thét, bỏng da, đốt thịt, tại một tiếng gào thật sâu khắc vào tâm trí “Ta nguyện rửa người”, Thước Á, cũng đồng dạng bị tia chớp đánh gục....

Sét đánh xuống, Ốc Lý Á Tư hóa thành tro tàn.

Tro cốt hắn, bị thu thập cẩn thận, đặt vào bình gốm khắc dấu hiệu của Tát Thước Người, chôn ở trung tâm ruộng lúa, đá vuông có dấu hiệu của Tát Thước Người đặt ở trên. Trưởng trấn tuyên bố: khối đất ruộng kia là cấm khu của trấn, phong ấn ma quỷ nguyện rửa Mật Ngồi Đăng trấn, vĩnh viễn, không được mở khối đá ra.

Mật Ngồi Đăng trấn, dưới sự thống trị của ma đạo sư Ốc Lý Á Tư được tự do.

Bởi vì sấm đánh mà bị thương nhẹ, Thước Á rất nhanh bình phục.

Vẫn mưa thuận gió hòa nên thôn trấn tựa hồ cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Nửa năm sau, trưởng trấn qua đời, lão nhân lớn tuổi, người ý chí sắt thép cứu cả thôn trấn, lễ tang của hắn, Tư Nặc và tổng giám mục đều cố ý tham gia, mà hội trưởng nghiệp đoàn ma đạo sư, cũng tự mình tới nơi này gặp mặt Thước Á.

Nhưng Thước Á cũng không phải người có sức hấp dẫn, không thể không nói là thất vọng, hội trưởng đối với người trải qua sấm đánh mà trở nên trầm tĩnh là Thước Á, thân thiết nói vài câu cổ vũ.

Được ghi lại trong lịch sử của đất nước là ” Mật Ngói Đẳng diệt ma chiến”, sử sách viết phi thường rõ ràng: mượn tay một tiểu hài tử thành công diệt ma, nhưng kỳ lạ ở chỗ, tiểu hài tử tên Thước Á này cũng không có ma lực.

Về phần Ốc Lý Á Tư từ nơi nào tới, ma lực của hắn là dạng gì, vì sao dùng chùy thủ bạc có thể thành công.

Việc này, có lẽ chỉ có tổng giám mục đại nhân mới biết.

5. Chương 5

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong sự vội vàng đó, tám năm liền trôi qua.

Mật Ngói Đẳng trấn mọi người sinh hoạt bình yên, hàng năm đều là mùa thu hoạch làm cho người ta quên đi trên người vẫn còn chịu sự nguyên rủa cùng hắc ám, bọn họ yên tâm như trước tin ngưỡng vào Tát Thước Người thánh giáo, bọn họ tin tưởng giáo hoàng cùng nghiệp đoàn ma đạo sư bảo hộ, mà Mật Ngói Đẳng trấn mưa thuận gió hòa nên sản phẩm nông nghiệp phong phú, cũng dần trở nên giàu có.

Con lớn nhất của lão trưởng trấn kế thừa chức vị của phụ thân làm trưởng trấn cũng đã tám năm, hắn lập tức trở thành một trưởng trấn xứng chức, cũng rất nhanh từ tiểu tử đã biến thành thanh niên trai tráng, thường xuyên qua lại giữa thủ đô và thôn trấn, sắc mặt hắn đã bị phơi nắng thành đen, nhưng thân thể thì cường tráng dị thường, đối với trưởng trấn lạc quan mà nghiêm túc, hắn chỉ có phiền não duy nhất là đứa con duy nhất của mình – Thước Á.

Đứa nhỏ bị ghi lại trong lịch sử của đất nước, tám năm sau qua đi, có lẽ trí nhớ đã không còn được bình thường, tình trạng của hắn luôn bị chú ý, Thước Á sau này lớn lên, tính cách thật quái gở.

Thước Á vóc dáng cao dài, dáng người mảnh khảnh cùng mặt tái nhợt, mẫu thân hắn từng một lần thiếu chút nữa mất đi hắn, cho nên chưa bao giờ để Thước Á giống như những nam hài khác mà làm việc dưới ánh mặt trời, làm việc nhà nông, Thước Á thích một mình đến chân núi trong rừng rậm săn thú — rừng rậm trên vách núi đen dựng đứng cao ngất gần bờ biển chưa từng có người đi vào sâu bên trong, nông nghiệp là việc chính, Mật Ngói Đẳng trấn chưa từng có thợ săn chuyên trách. Mà Thước Á từ mười bốn tuổi liền bắt đầu đặc biệt thích một mình tới rừng rậm yên tĩnh.

Hắn chưa bao giờ chơi đùa với nam nữ cùng tuổi, cũng không theo chân bọn họ nói chuyện với nhau, thậm chí cũng rất ít nói chuyện với người trong nhà.

Làm cha mẹ lo lắng là đã hai mươi một tuổi, hắn cũng không có ý định kết hôn.

Mỗi khi mẫu thân bàn về việc kết hôn hay các cô gái trong trấn, Thước Á luôn cúi đầu một câu cũng không nói.

Làm mẫu thân cùng phụ thân cũng không cách nào tiếp tục nói.

Tám năm trước, khi bọn hắn nhìn thấy đứa con của chính mình toàn thân dính đầy máu của ma đạo sư kia từ trong căn phòng bị nguyên rửa đi ra, có lẽ nên hiểu được đứa con của chính mình đã vĩnh viễn thay đổi.

Phụ thân nghĩ muốn khuyên bảo đứa con, nhưng Thước Á vĩnh viễn cũng không nói một câu làm hắn không có biện pháp. Tức giận vừa nói với mẫu thân hai câu, Thước Á đột nhiên đứng lên, nâng lên cung tiễn của chính mình, một mình rời đi, thẳng tắp đi tới rừng rậm.

Rừng rậm thực im lặng, Thước Á luôn một mình ngồi trong rừng rậm, nhìn cây cối sinh trưởng, nhìn hoa dại nở ra, nghe sương sớm rơi tí tách, tâm tình liền trở nên yên tĩnh — mà ở trong rừng rậm ngủ trưa, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt, lại giống như nhớ về quãng thời gian đặc biệt trong trí nhớ.

Luôn vào lúc chim chóc kêu to tỉnh lại, trời chiều phi thường hồng, cả thân hình đều phi thường ấm áp, chỉ có như vậy, mới giống như có được sự yên bình trong nội tâm. Thánh giá, ở trong lòng Thước Á, đã trở thành không quan trọng. Thậm chí, ngay cả sự tín nhiệm của ông nội, cũng đều đã hoàn toàn trở nên thay đổi.

— bởi vì người kia đã từng kêu lên thảm thiết cùng nguyên rửa.....

Mặc kệ người khác như thế nào, cảnh trong mơ của Thước Á, luôn có vô số tia chớp đáng sợ đốt chọi một người....

Tỉnh lại toàn thân đầy mồ hôi lạnh, hắn không thể ở địa phương có người mà an tâm đi vào giấc ngủ, ở trong nhà mình cũng luôn chờ đợi tới hừng đông — không dám ngủ, trong giấc mơ, luôn nhớ lại cảnh tượng khủng bố — chất vấn, bất an, đã tám năm, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?!

Là làm trái lời hứa, hay biểu dương chính nghĩa? Hoặc là, vì mình, mà đốt cháy hủy diệt một sinh mệnh!

Không ai nói cho Thước Á. Mọi người đều giữ kín như bưng. Cái tên Ốc Lý Á Tư, đã trở

thành cầm ky, không được nhắc tới, là cái tên bị nguyên rửa. Mọi người đều vui vẻ sinh hoạt, từng ở trước mặt hắc cười quyền rũ, những nữ hài tử nay đã trở thành thê tử của nam nhân, thành mẫu thân của những tân sinh mệnh, các nàng, đều đã quên rồi sao?

Trừ bỏ người nhà ngoại, không còn ai cười với Thước Á nữa, bọn họ mang theo sự lãnh đạm cố ý vô tình đối mặt với Thước Á — tựa hồ Thước Á đem tên lưu lại lịch sử, liền chứng minh sự hoang đường của bọn họ cũng trở thành lịch sử..... Cùng mọi người ở chung, làm Thước Á rất thống khổ.

Phòng ở của Ốc Lý Á Tư, đã sớm bị dỡ bỏ, trở thành một mảnh phế tích cỏ dại mọc thành bụi, ngay cả tiểu hài tử cũng không cho phép đến địa phương đó chơi. Tất cả các đóa hoa cũng bị xúc bỏ, chôn thật sâu dưới đất, cho dù ở dưới ánh trăng, cũng không còn một chút hương thơm cùng màu sắc...

Những khi ở trong nhà ngồi ngốc thực buồn chán, Thước Á hay một mình chạy tới rừng rậm, nơi này vào ban đêm, tuyệt không làm cho hắc cảm thấy sợ hãi. Bóng đêm rất sáng, ánh trăng tuyệt không xa lạ, rừng rậm ban đêm, côn trùng kêu vang, ngược lại tất cả nỗi ám ảnh đều biến mất.

Sau khi lớn hơn, Thước Á thậm chí bắt đầu bắt tay vào làm một khu nhà nhỏ, nằm ở vị trí nông trong rừng rậm, lúc đói thì tìm hoa quả trong rừng, ban đêm nghe tiếng gió xuyên qua lá cây một mình đi vào giấc ngủ, bình tĩnh mà ngủ không mộng mị đến tận lúc có tiếng chim hót.....

Phụ thân cùng mẫu thân dần dần cũng không còn quản hắc.

Giẫm lên lá cây mùa thu, Thước Á ngây thơ phát hiện thật sự lạnh, một ngày không thấy, lá cây vàng óng ánh đã muốn trở thành thổ nhượng dưới chân đại thụ — dưới tàng cây có sóc nhỏ lấy đồ vật này nọ ăn, lúc Thước Á đi qua, tiểu động vật cũng không quay đầu lại.

Phòng nhỏ không có đồ vật này nọ, giường cùng đồ dùng đơn giản, trên cửa sổ bày mấy bồn hoa, đều là tiểu hoa đại trong rừng rậm. Tươi nước, nhìn ngắm nụ hoa, chờ mong mấy đóa hoa nhỏ này nở ra — ở trong này, rời xa đám người, Thước Á thậm chí cảm thấy được ngủ cũng là một loại hưởng thụ.

— ngày mai đi rừng rậm nhìn xem thử?

Mùa thu rừng rậm có rất nhiều cây có quả, có thể cất trữ qua mùa đông.

Ngày hôm sau sáng sớm, một mình mang theo cung tiễn, theo con đường quen thuộc tiến vào trong rừng rậm yên tĩnh.

Đều là phong cảnh quen thuộc, nhiều năm như vậy trôi qua, cơ hồ mỗi một gốc cây đều trở

thành người quen thân thiết, ánh sáng đều xuyên thấu qua lá cây xanh lục chiếu lên người, phi thường ấm áp. Nhớ rõ ở chỗ sâu trong rừng rậm có một gốc cây đặc biệt to là cây hạt dẻ, quả vừa to lại ăn ngon, năm trước Thước Á mới hái được một nửa, ngày hôm sau đến đã sắp rơi hết, hoặc là bị tiểu động vật chuyển đi toàn bộ rồi?

Ôm tâm tình xem thử, Thước Á đứng ở dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn lên: quả lấp lóe dưới lá cây, rất nhiều, rất lớn.

Nhưng trên cây không chỉ có trái cây.

— là quần áo thô ráp, tuy rằng bẩn, nhưng cũng không đến mức nát vụn, dù sao cũng là mùa thu, gió cũng đã rất lạnh....

Tóc tản ra, thực bẩn, dính lá cây cùng xác quả, đã sắp nhìn không ra dung mạo....

Chỉ có ánh mắt kia, như trước là hoảng loạn mang theo sự điên cuồng cùng cừ hận—

Hắn lập tức muốn chạy trốn khỏi thân thể mới nhảy xuống từ bên kia đại thụ, nhưng tứ chi lại hoàn toàn bất động — thật mạnh ngã trên mặt đất đầy lá rụng, Thước Á chạy ra khỏi nơi đại thụ che chắn, chói mắt, lá rụng màu vàng trong không trung, có chút màu đỏ tươi đến mức thành đen như là máu....

Ốc Lý Á Tư....

“Không được lại đây.... ” Thanh âm khàn khàn, âm thanh phát ra vậy mà lại mang theo sự sợ hãi....

“Ốc Lý Á Tư..... Người, còn sống không?” Thước Á muốn hỏi cái gì đó, nhưng xuất ra khỏi ngực, cũng chỉ có những lời này mà thôi.

“Sống?.... “Có lẽ là có thể miễn cưỡng đứng lên được, Ốc Lý Á Tư, hoặc là nói bản thân có thể sống lại chỉ vì một mục đích duy nhất, cười lạnh, tựa hồ là thái độ cười nhạo, máu nhỏ giọt, xuyên qua tám năm mãi mãi ám ảnh trong trí nhớ, như trước là huyết nhục mơ hồ.... “Ta là quỷ!”

“Hoặc là, người có thể gọi người nhà đến lại giết ta lần nữa!!”

Gió nổi lên, Thước Á biết thái dương đã bắt đầu lặn về tây.

Tuy rằng thời gian đã qua, nhưng Thước Á lại cảm giác trời chiều như vậy cùng thật lâu thật lâu trước kia cũng không có gì khác nhau....

“Miệng vết thương, nghiêm trọng không?”

“Người vẫn như vậy sao?”

“Mùa đông lập tức tới rồi, người đi nơi nào?”

“Tám năm, người vẫn như vậy sao?”

Thước Á nói xong, cũng không cần hắn trả lời.

Cũng không rõ ràng là hỏi chính mình, hay là hỏi hắn, chỉ là nhìn linh hồn nam nhân bị chính tay mình giết chết này, lại chỉ biết nói lung tung....

Bởi vì những điều này cùng lắm là một loại mộng ảo, linh hồn của hắn sao? Không, thậm chí ngay cả linh hồn của hắn, đều đã bị phong ấn dưới nền đất hắc ám!

Này hết thấy... Đều là mộng ảo sao?!

Bước chân phía dưới lá rụng bắt đầu thì thầm tiếng vang.

Qua hồi lâu Thước Á mới nghe rõ đó là thanh âm bước chân của chính mình.... hướng về phía hắn đi qua... Vô luận là ác mộng hay sự thật, hiện tại chính mình, đã đủ cường đại, có năng lực lý giải hết thấy mọi sự tình!

“Cút —!”

Ốc Lý Á Tư phí công vô ích hô một tiếng, rồi giãy dụa bắt đầu đứng lên chạy....

Hắn chạy thực hoảng hốt khó coi, cước bộ không xong, trên mặt đất, để lại một đạo vết máu tí tách.

Ốc Lý Á Tư.....

Thước Á nửa đêm bừng tỉnh, hỏi chính mình: đó không phải mộng? Người kia không phải đã muốn hóa thành tro rồi sao? Người kia, bị phong ấn ở dưới tảng đá giữa ruộng lúa.... Đó là linh hồn sao? Vì sao, linh hồn lại chảy máu? Vì sao, linh hồn lại đói khát?

Không....

Kia không phải linh hồn....

Ốc Lý Á Tư đã trở lại.

Ốc Lý Á Tư.

6. Chương 6

Đi vào rừng rậm quen thuộc, trước kia không để ý đến những dấu vết máu rơi đã cũ, Thước Á đi thật sâu vào trong rừng. Không có tiếng chim kêu, bên tai là tiếng vang rất nhỏ của thú dữ đi qua..... Thước Á nắm chặt cây cung của mình, chú ý lá khô dưới chân có nhiều dấu máu, vẫn tìm kiếm hướng đi của người đó.

Từ sáng sớm đã bắt đầu lộ trình, đi hết ban ngày, rớt cuộc, tựa hồ đã tới cuối cánh rừng – nơi này, không ngờ lại là dốc thoải, từ nơi này chắc là nơi bắt đầu của dãy núi? Hắn không có khả năng dùng thân thể như vậy mà leo lên núi? Hoặc là, nơi này còn có sơn cốc? Vết máu trên cỏ rêu dưới mặt đất bắt đầu trở nên không rõ ràng, Thước Á ngồi xuống, nhìn lên không trung phía trên cây rừng, yên tĩnh nghe một chút: ở đâu có nguồn nước? Hắn phải tới nơi có nguồn nước mới sống sót được đi?

Nếu không phải một con thỏ hoang nhảy qua, Thước Á mãnh liệt quay đầu – trong phút chốc, tiếng động Ốc Lý Á Tư té ngã trên mặt đất trong nơi cây cối yên tĩnh này bỗng trở nên kinh thiên động địa.....

Máu chảy ra lưu lại trên thân thể hắn....

Nhiễm đỏ lá khô dưới thân hắn, mang theo dòng máu đen bắn thiu, phát ra mùi mù sương tấy....

Thước Á để đầu hắn trên chân mình – sắc mặt héo rũ, làn da đều là từng tầng thịt héo rũ xuống, đôi môi khô nứt mở ra bên cạnh mái tóc bấn – hỗn tạp lá cây, bụi đất.... Trong trí nhớ, mái tóc ngân bạch nhẹ nhàng tung bay bên những khóm hoa tươi..... Phiêu động..... Tựa như mộng ảo....

Nước mắt chảy xuống,

Tuy rằng tất cả thống khổ đó đều không phải trên người mình, nhưng vì cái gì lại cảm thấy thực đau lòng?

Ngực như bị tổn thương mà cực kì đau đớn, nhìn miệng vết thương của hắn, nước mắt liền

không thể không chế mà chảy xuống từng giọt.... Ốc Lý Á Tư.... Đau không? Rất đau phải không? Tám năm ngày ngày đêm đêm, người vẫn đều đau như vậy sao?....

Hắn rất nhẹ, tuy Thước Á công hắn trên lưng, chân hắn vẫn có thể kéo trên mặt đất, nhưng thân thể hắn lạnh như băng mà nhẹ hều – nhớ rõ lúc ban đêm lò sưởi thiêu đốt bên tường, thân thể hắn cùng da thịt là nóng bỏng mà mạnh mẽ.... Có lẽ chính mình đã trưởng thành, có lẽ là, hắn đã héo rũ. Trở về phòng nhỏ, còn phải đi nguyên buổi chiều.

Thời điểm Ốc Lý Á Tư tỉnh lại, giấy dựa nói cái gì – Thước Á nắm chặt cánh tay hắn cố định trên lưng mình – Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư! Liên tục như vậy kêu, Thước Á vừa đi vừa khóc nức nở, cảm giác được ngực hắn hơi hơi nảy lên, nghe tiếng bước chân, máu tươi hắn không ngừng chảy tích tích....

Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư!

Bên cạnh phòng nhỏ là dòng suối theo chân núi chảy qua, Thước Á châm lửa lò sưởi trong tường, đem nước đun nóng, Ốc Lý Á Tư không thể nằm thẳng, đặt thân thể suy yếu của hắn nằm nghiêng trên giường, đưa tóc hắn đặt ngoài giường – sau một trận đau đớn mãnh liệt tra tấn, Ốc Lý Á Tư không ngừng thở dốc..... Hắn giấy dựa, tựa hồ muốn nói cái gì.... Thước Á mang nước qua – thậm chí cả nước hắn cũng không thể uống được chỉ có thể nuốt được một ít.

“Cắt bỏ.... Toàn bộ đều cắt hết!” Giấy dựa, hắn phun ra ngụm khí thật dài, nói như vậy

Tóc ư?....

Thước Á nhìn mái tóc bị bắn của hắn, lấy kéo cắt, đem mái tóc không ra hình dạng cắt bớt – tóc cùng mặt, sau khi rửa một chút, khuôn mặt Ốc Lý Á Tư tràn đầy mồ hôi lạnh hiện lên trước mắt: Khô héo. Máu thịt hắn như bị sức mạnh thần bí không biết tên hút đi, tròng mắt cũng khô héo, màu mắt.... Thước Á nhìn vào ánh mắt của hắn, nó lộ ra sự không tín nhiệm, thống khổ, phần nộ, màu xanh lam như tối đi.

“Thực xin lỗi.... Thực xin lỗi.... “

Tay Thước Á ngừng lại, nước mắt theo gương mặt không ngừng rơi xuống...

“Ta muốn giết người.... Ta sẽ cho người nếm thử một chút sự thống khổ của ta!.... Người nếu cứu ta, ta nhất định sẽ giết người!” Tay Ốc Lý Á Tư cũng khô héo, hắn vươn tay, tựa như ma quỷ – hắn mạnh mẽ xoay người ngồi xuống, nhào về phía Thước Á – hai tay kẹp vào yết hầu Thước Á, khô héo mà vô lực.....

Chỉ có ánh mắt của hắn, phun trào vô hạn phần nộ.....

“Ta muốn giết người! Ta muốn giết người – giết hết mọi người nơi này!”

Thước Á không đẩy tay hắn ra....

Thân thể hắn run rẩy đứng lên, bên hông hắn, vết thương sâu tận xương tủy đem cả người hắn tách thành hai nửa – lại mạnh mẽ phát tác!

Chỉ có thể giống dã thú bình thường tru lên, cho dù thống khổ giống như chết đi, nhưng lại như trước không thể chết được..... Còn sống, giãy dụa mà sống, chính là vì dục vọng báo thù mà giãy dụa sống lại! Ốc Lý Á Tư đau đớn rời khỏi Thước Á, lăn lộn trên sàn nhà....

Dần dần không thể phát ra âm thanh....

Thước Á có thể nhìn thấy, chủy thủ kia còn cắm sâu trong xuống cốt hắn – miệng vết thương như lỗ thủng màu trắng, đến tận xương cốt, chủy thủ tản ra ánh bạc như lời nguyện rửa làm hắn đau đến không thể phát ra tiếng.

“Ốc Lý Á Tư -! Ta lập tức nhờ nó!” Thước Á nghĩ muốn đè lại thân thể hắn, tuy miệng vết thương kia phi thường đáng sợ, nhưng Thước Á vẫn muốn đem nguồn gốc thống khổ của hắn rút ra – như vậy, có lẽ sẽ tốt?!

“Dừng tay -! Dừng lại.... tay!” Từ kẽ răng thốt lên, cắn chặt khớp hàm, vẻ mặt toàn là mồ hôi....

Rốt cục, trong chốc lát, hắn yên lặng.

Đó là tiếng thở dốc.

Ốc Lý Á Tư quỳ rạp trên mặt đất, thở hổn hển, yên lặng.

Thước Á ngồi cạnh hắn, nhìn hắn – tuy biết nước mắt là vô ích, nhưng vẫn cứ rơi lệ -hắn lau nước mắt, có thể thoát khỏi thống khổ này có lẽ cũng chỉ hắn mới có thể làm được đi?! Tất cả thống khổ đều là do mình gây ra cho hắn, như vậy, để ta cứu người chuộc tội đi!

Ôm lấy thân thể hắn, thân thể mềm nhũn không có khí lực sau trận phát tác.

Đưa hắn đặt lên giường mình, ngủ đi.

Sẽ có biện pháp, Ốc Lý Á Tư, người lợi hại như vậy, người nhất định có thể thoát khỏi tử

vong, người có thể chiến thắng sự thống khổ này!

Ta giúp người, Ốc Lý Á Tư, ta giúp người..... Ốc Lý Á Tư....

Mái tóc bạc cắt ngắn, lóe lên ánh bạc đẹp dễ.....

Ánh trăng dâng lên. Ánh mắt hần, dưới ánh trăng, như dòng nước, xanh lam như giấc mộng.

Ốc Lý Á Tư....

Ốc LÝ Á Tư của ta.

Vận mệnh là thứ kì quái gì?

Vận mệnh đem ta và người gặt gao cột cùng một chỗ, việc cùng người gặp nhau, là thần cũng không thể quyết định chuyện này!

Tính toán tài tình như thế nào? Thần ở thời điểm mọi người thống khổ cũng không thể cứu rỗi, thần cũng không thể giải thích sự nghi vấn và thống khổ trong lòng ta!

Bởi vì ta nhìn thấy người rơi lệ,

Bởi vì ta sẽ vì người mà rơi lệ,

Vận mệnh, là người đưa hần cho ta sao?

Ốc Lý Á Tư dần dần bình tĩnh trở lại, hần cần dưỡng thương, thân thể suy yếu cũng cần chất dinh dưỡng.

Thước Á cứ cách hai ngày lại trở về nhà xem, cầm đi đồ ăn được mẫu thân làm tốt, cũng lấy lương thực, chính mình làm cho hần ăn. Hần càng chịu khó đi săn thú, động vật thu đông cơ thể đều mạnh mẽ mập mạp, canh thịt hầm, là thứ dưỡng thân thể tốt nhất đi? Ốc Lý Á Tư yên lặng, nói gì cũng không nhận sự chiêu cố của hần, miệng vết thương phát tác, vẫn là cố định đến ba, bốn lần, mỗi lần, Ốc Lý Á Tư đều cương chế không rên rỉ, máu chảy ra từ miệng vết thương, mỗi một bộ phận trên thân thể hần đều đau đến tận xương cốt....

Thước Á đặt thêm cái giường nhỏ, ngay bên giường hần, ban đêm, nếu hần phát tác, Thước Á sẽ ngồi bên giường hần, ôm bờ vai của hần, cảm giác được mồ hôi của hần thấm qua quần áo chính mình, cảm giác được cả thân thể hần không thể khống chế mà run rẩy....

Không được khóc, chính mình phải kiên cường, chính mình phải cố gắng che giấu ở nơi có người.

Vì bảo hộ hấn.

Thân thể Ốc Lý Á Tư dần dần không còn khô héo.

Tinh thần hấn cũng ngày càng tốt.

Đôi khi, hấn thực yên lặng như đang nhớ tới cái gì – có lẽ là ma pháp của hấn đi?

Mùa đông tới, lúc năm mới đến, Thước Á về nhà một đêm, ngày hôm sau trở lại phòng nhỏ của mình, phát hiện Ốc Lý Á Tư từ trên giường lăn xuống, phát tác duy trì đã lâu làm cho thân thể hấn đều cứng ngắc.....

“Ốc Lý Á Tư! Ốc Lý Á Tư!”

Mát xa da thịt hấn, Thước Á đem hỏa lô sắp tắt thêm củi – không được chết! không được chết! không được chết trước mắt ta!

Thân thể dần dần ấm lên, nhưng Ốc Lý Á Tư vẫn không mở mắt.....

Không được khóc..... Thước Á chịu đựng tâm tình nôn nóng, một bên ma xát tay chân hấn, một bên ôm hấn vào trong lòng ngực – Ốc Lý Á Tư! Người không phải nói muốn giết ta, giết hết mọi người sao? Người không phải thề muốn giết ta sao?! Mở mắt ra đi! mở mắt ra đi.....

Dần dần ghen ngào....

Dần dần không thể áp chế tiếng khóc của chính mình.....

Ốc Lý Á Tư.....

Hấn khẽ di chuyển một chút,

Sau đó ngực hấn run lên, hấn thở dốc một tiếng....

Ốc Lý Á Tư!

Thước Á mặt đầy nước mắt căn bản không lớn lên a.... Thước Á, đứa nhỏ!

Vì sao không giết ta?

Vì sao lại rơi lệ vì ta?

Đứa nhỏ....

Đôi môi khô héo của Ốc Lý Á Tư đột nhiên mỉm cười trong căn phòng tràn ngập ánh sáng — ngốc.... Đứa nhỏ.... Hắn cúi đầu nói một câu.

Thước Á khóc ra tiếng.

Ban đêm tuyết rơi.

Dựa vào trong lòng ngực Thước Á, Ốc Lý Á Tư nhìn cửa sổ rơi đầy tuyết trắng, mỉm cười nói: đứa nhỏ.....

Khuôn mặt Thước Á bây giờ không thay đổi gì nhiều, đường cong nhu hòa bên dưới, đôi môi hồng nhuận phát ra màu sắc hấp dẫn... Ốc Lý Á Tư đảo qua môi hắn, lấy ngón tay vuốt ve, mềm mại, ướt át, mang theo nước mắt ghen ngào, đứa nhỏ này đáng yêu cỡ nào a... Sự tồn tại đáng giận cỡ nào a! Cỡ nào đáng giận a cỡ nào đáng giận!

Ốc Lý Á Tư nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại kia, vô số lần, hiểu được hắn có bao nhiêu đáng yêu, Ốc Lý Á Tư lại càng hận hắn bấy nhiêu!

Vô số ngày ngủ trong hắc ám,

Dưới mặt đất dùng một chút lực lượng còn sót lại để duy trì linh hồn không bị tiêu tan, trải qua mấy năm mới có thể đem thân thể ngưng tụ lại thành hình người....

Vô số lần, mỗi ngày mỗi ngày vì phát tác mà đau đớn....

Từ trong xương cốt, nổi đau trong sâu thẳm linh hồn!

Cho dù dùng nghị lực to lớn cỡ nào, đều không thể chấm dứt được đau đớn! Vô số lần, thời điểm phát tác lẫn lộn trên mặt đất, vô số mùa đông tuyết hạ bởi vì đói khát cùng thống khổ mà giãy dụa qua ngày! Những ngày thống khổ không có ma lực của chính mình, tránh né dã thú trong núi sâu, đào móc động vật và thực vật, ăn thịt thối, uống nước bẩn.....

Hết thấy điều này!

Hy vọng duy nhất của Ốc Lý Á Tư trong sự thống khổ là báo thù!

Vô số lần, nguyên rửa Thước Á!

Nguyên rửa đứa nhỏ kia!

Nguyên rửa! Nguyên rửa! Nguyên rửa!

Người thứ nhất muốn giết, chính là đôi mắt màu xanh biếc, đệ đệ yêu thương của hắn là một đứa nhỏ có một mắt màu xanh biếc giống hệt hắn!

Sau đó từng bước từng bước, tra tấn người trong trấn!

Đem bọn họ từng bước từng bước tra tấn đến chết....

Mới không cho bọn họ chết dễ dàng như vậy!

Sau đó phải đi giết chết Tư Nặc tổng giám mục!

Cuối cùng là giáo hoàng của quốc gia này!

Bóp chết hắn sao?

Thước Á lộ ra vẻ mặt đầy nước mắt....

Cần cổ yếu ớt không phòng bị..... Ngay trong tay mình!

Chỉ cần nhẹ nhàng lập tức, tưởng tượng là đệ đệ của mình, như vậy nhẹ nhàng một chút, cổ hắn đã bị chặt đứt..... Vĩnh viễn sẽ không mở ra đôi mắt ấy! Đệ đệ, chỉ khi đệ đệ chết là đáng yêu nhất! Sẽ không cùng ta tranh đoạt ma lực cùng sinh mệnh tương đồng!

Không....

Bây giờ chưa phải thời điểm....

7. Chương 7

Đến mùa đông ruộng lúa không còn thực vật tươi tốt, cây lúa gieo trồng lúc mùa thu giờ đã mọc thành bụi thấp, mới vừa nhú đầu, mùa đông hạ từng đợt tuyết rơi, tuyết đọng thật dày làm ruộng đồng không thể bước vào, người ta chỉ có thể nhìn thấy bù nhìn đứng thẳng trên ruộng đồng.

Không thể dùng búa bình thường để đập vỡ phiến đá, chỉ có thể từ từ đào bởi ruộng đất bị đóng băng — đã không còn ai nhớ rõ việc đến canh giữ mảnh đất màu đen mà chôn cất bên dưới nó là bí mật cấm kỵ. Thước Á mỗi buổi tối đều đến đào bởi, tuy rằng rất lạnh, đất thực cứng, nhưng từng chút một, đào ra được ruộng đất cứng ngắc, từ từ đào ra, thẳng đến khi đào được không gian nhỏ hẹp kia, dấu hiệu của Tát Thước Ngươi bên dưới, bình gốm đựng tro cốt của hắn — cầm lấy, đem đất đã tách đôi lấp lại, năm buổi tối liên tục đào bởi, tro cốt — dưới ánh trăng lạnh như băng, bột phấn màu xám bạc vẫn như trước....

Rắc nơi ruộng đồng quanh quẽ....

Làm gió thổi mang nguyên rửa đi, hóa xương thành phấn, đó là yêu hận của thân thể khác.

Phòng nhỏ cực lạnh, không ai đến, nhưng bất cứ lúc nào cũng phòng bị có người đến.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, là Thước Á sở hữu mái tóc màu mật ong cùng đôi mắt xanh biếc độc nhất — Ốc Lý Á Tư có thể nhận ra được bước chân của Thước Á, hắn ốm yếu không có sức lực chống cự lại một kẻ vũ phu, luôn cuộn mình trên giường lo lắng — không thể ra khỏi nơi này, chính mình yếu đuối không có răng nanh độc xà để có thể khống chế đứa nhỏ trong tay.....

Ngẫm lại thật sự là đáng buồn!

Nhưng tươi cười cùng dựa dẫm của Thước Á sẽ làm cảm giác vô lực này dần biến mất....

Hắn đã trở lại, đây là điều có thể đoán được — cảm giác bị giam cầm biến mất, nguyên do là Thước Á lấy tro cốt của mình bị phong ấn mang ra ngoài.... Tuy thân thể bị hủy hoại, nhưng thủy chung không thể rời khỏi nơi này, tất cả chỉ vì cái phong ấn đáng giận kia đem mình chặt chẽ phong ấn lại!

Trên người hắn có tuyết, tuyết trên tóc rơi xuống, trước ngọn đèn ấm áp có cảm giác ấm cúng lạ thường....

“Lỗ Thước Tây Á..... “

Thước Á không nói lời nào nghiêng mặt, ở dưới ngon đèn khí sắc có vẻ tái nhợt, cổ nào cổ nào giống hần a!

— Cùng người nói chút chuyện xưa nào?

Thước Á trong đêm đông giá rét được yêu cầu như vậy, hần cẩn thận dùng vải bố bao tốt miệng vết thương vẫn như trước kia huyết nhục mơ hồ, sợ hần lạnh. Hần luôn để Ốc Lý Á Tư dựa vào thân thể hần, nằm trên thân thể hần so với đệm chăn lạnh băng vẫn ấm áp hơn....Đứa nhỏ này cổ nào đáng yêu a, nhưng những năm qua, đã từng nghĩ tới, để chính tay mình nuôi hần lớn lên, để thân thể hần trở nên quen thuộc nhất đối với mình, để hần thành bảo bối trân ái nhất....

Trong cuộc sống hắc ám, luôn suy nghĩ hần trưởng thành là cái dạng gì?

Thước Á trầm tĩnh như vậy, lại tương tự đệ đệ của mình là Lỗ Thước Tây Á — ý định của thần linh là như thế nào? Để cho hần sống lại ở nơi này, lớn dần lên, trả thù mình sao?

“Lỗ Thước Tây Á, là song bào thai đệ đệ của ta — song bào thai sẽ được di truyền chung một phần ma lực của cha mẹ, hần được nhiều thì ta được ít, hần được ít thì ta được nhiều..... Cho nên vào năm năm tuổi, ta liền giết hần —” Cười lạnh, Ốc Lý Á Tư đơn giản dùng lời nói kể lại, tay hần, hiện tại đã khôi phục một chút sức sống, không còn khô héo, da thịt bắt đầu đầy đặn nhưng vẫn lạnh như băng, Thước Á cầm tay hần — nghĩ muốn sưởi ấm cho hần, nghĩ muốn nhớ lại kí ức ngắn ngủi có bàn tay ấm áp của hần....

“Hần và ta giống nhau, tóc đều màu bạc — ánh mắt hần là màu xanh biếc, cùng mắt người thật giống nhau.... Khuôn mặt hần, ta đã không còn nhớ rõ.... ” Tay Ốc Lý Á Tư, sờ soạng cảm Thước Á, nhìn hần, tựa hồ cũng không phải nhìn hần:

“Ta quên, hần cũng không quá giống người.... Bất quá cũng có thể là giống đi? Ta lần đầu tiên nhìn thấy người lúc còn nhỏ, giống như thấy được hần lúc chết.... ”

“Hư... ”

Thước Á nhìn Ốc Lý Á Tư như vậy, đã không còn là đứa nhỏ.

Ốc Lý Á Tư đột nhiên phát hiện điều này, có chút giật mình —hần không tự chủ được mà cẩn thận lắng nghe chuyện cũ phủ đầy bụi của Ốc Lý Á Tư kể sao? Hoặc đơn giản chỉ để tạo ấm áp? Làm Ốc Lý Á Tư hả hê?!

Đứa nhỏ ôm ở ngực, không trưởng thành như thanh niên ngây ngô bình thường, hương thơm từ đôi môi, đều tốt hơn so với tất cả mùi hoa làm tâm hồn người ta dao động.... Ốc Lý Á Tư tựa hồ tham luyện đôi môi hần — lần đầu tiên dùng đầu lưỡi của mình mở ra đôi môi hần,

hắn còn khiếp đảm cả thân hình đều run rẩy — tám năm trước, chính mình bị loại run rẩy này lừa gạt đi?

Mỗi khi nghĩ đến đây, Ốc Lý Á Tư sẽ giống như muốn cắn nuốt mà bắt đầu chiếm đoạt đầu lưỡi ngọt ngào của hắn...

Làm cho hắn hít thở không thông.... Làm cho hắn chết.... Ý niệm điên cuồng luôn ở trong đầu Ốc Lý Á Tư lúc hôn, gào thét trong lòng hắn!

Nhưng chỉ dựa vào hôn không thể giết người....

Nghĩ đến đây, Ốc Lý Á Tư lại trở nên ôn nhu — trong sự biến hóa vô cùng nhanh này, miệng vết thương đau đớn thường thường lại phát tác lợi hại hơn, khí thể càng rào rạt! Bất ngờ không kịp phòng bị đánh sâu vào trong, người duy nhất có thể tóm được, chỉ có Thước Á!

Máu luôn một cổ một cổ theo chủ thủ trào ra khỏi thân thể, không thể khống chế mà run rẩy, chủ thủ đâm đến sâu trong cốt tủy tựa như cái đinh đâm vào linh hồn, không thể giãy dụa, không thể hồi phục ma lực, cũng không có cách nào rút ra!

“Làm sao bây giờ? Ốc Lý Á Tư!!”

Thước Á vội vàng đứng lên, ôm thân thể run rẩy của hắn, thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp....

Ốc Lý Á Tư khi phát tác, căn bản không thể nói chuyện, không thể há mồm — tình trạng thống khổ đến nỗi không thể thừa nhận, chỉ cần hé miệng, tựa hồ có thể cắn đứt đầu lưỡi của mình! Chỉ có thể dùng cái mũi liều mạng thở dốc, chỉ có thể dùng tay nắm chặt cánh tay Thước Á, tứ chi run rẩy....

Máu ở nội tạng là màu đen, nhưng tựa hồ khi chảy ra khỏi thân thể hắn liền mang theo sức mạnh, thời gian phát tác cũng ngắn, Ốc Lý Á Tư vẫn giống như côn trùng bị đóng đinh trên giường, tứ chi rung động, nhưng không thể di chuyển, không thể trốn tránh.

Thước Á muốn ôm trụ bờ vai của hắn, nhưng lại không thể thay thế sự thống khổ của hắn — những run rẩy này, giống như bệnh tật theo thân thể hắn lan tràn lên người Thước Á, biết bao nhiêu đau đớn vô hạn đáng sợ! Răng nanh va vào nhau kêu ken két, cả giường chấn động rung lên, tiếng gió gào thét.... Cuối cùng, nhiều thêm thanh âm khóc nức nở của Thước Á....

— tiếng khóc đó rất quái lạ.

Thân thể hoàn toàn không đau đớn, lại cảm giác được ngực hít thở không thông kìm nén đau

đón....

Vì sao lại khóc chứ? Đứa ngốc!

Ốc Lý Á Tư thở hào hển cười nói, Ốc Lý Á Tư thật sự cảm thấy châm chọc — là chính tay người làm ta thành như thế, là người gây cho ta thống khổ, đau ở trên người ta, cần gì phải khóc? Như thế nào lại khóc?! Nội tâm cười lạnh, Ốc Lý Á Tư thở hào hển, đau đớn run rẩy qua đi, cười lạnh nói: đứa ngốc!

Ốc Lý Á Tư đang ngủ.

Thước Á vạch cái chấn trên lưng hắn — miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, cho tới nay Thước Á cũng không dám nhìn thẳng vào nó!

Chủy thủ tựa như con rắn nhỏ màu bạc, thật sâu đâm vào cốt nhục — tám năm trước, kim loại màu bạc mềm mại quấn trên cổ tay, hầu như không còn nhớ được hình dạng của nó. Thước Á cẩn thận duỗi ngón tay đặt vào chỗ thịt đỏ của hắn.... Máu thấm ứ, nhưng là ngón tay rất cứng phải kim loại cứng rắn — đột nhiên, màu bạc gì đó hướng bên trong co rút lại!

— a!

Ốc Lý Á Tư đột nhiên cứng đờ — hắn mở mắt, lưng cong lên — thủy chủ chấn động càng đâm vào sâu thêm!

“Đứa ngốc, nếu người có thể rút ra được, ta đã sớm cho người rút!” Ốc Lý Á Tư thở hào hển, đây đâu đều là mồ hôi.

Nói cho ta biết.... Nói cho ta biết.... Không phát ra tiếng khóc, nhưng nước mắt không ngừng tuôn ra, nắm lấy tóc Ốc Lý Á Tư, khóc, yêu cầu....

Đừng khóc....

Đừng khóc....

Vì cái gì hắn lại nhiều nước mắt như vậy?

Nước mắt là một thứ rất nóng bỏng, vì cái gì, vô cùng vô tận mang theo sự bi thương trong mắt người ào ạt tuôn ra như vậy?

Hảo mặn — nuốt nước mắt nóng bỏng trong miệng, vừa nóng, vừa mặn.

Hôn môi hần, hôn mặt hần, liếm hai má hần, cổ, thân thể thanh niên xinh đẹp chấn động mạnh.... Đã bao nhiêu năm không cùng hần tiếp xúc da thịt? Đã bao nhiêu năm ở trong bóng tối, tưởng tượng ra thân thể của Thước Á, tưởng tượng thấy chính mình cắt đứt cổ hần!

Chính là dùng môi cùng lưỡi ẩm áp gần kề hần, cảm giác thân thể hần run rẩy — chưa từng bị người chạm đến đi? Da thịt không được ai xoa nắn cực kì miễn cảm, hương vị ngọt ngào, nảy lên dục vọng tuổi trẻ.... Một chút một chút nhìn ánh mắt hần, nước mắt hần, chạm đến thân thể bên trong quần áo — không nói gì, Thước Á tự mình bỏ đi quần áo, ôm nhau, vuốt ve thân hình hần....

Lấy tay khiêu khích hần, Ốc Lý Á Tư chạm vào ngực hần. Cơ bắp xinh đẹp mà tinh tế, thắt lưng mảnh khảnh, bụng phẳng lì, bộ lông nơi giữa hai chân thưa thớt, khí quan tuổi trẻ mà non nớt — hô hấp dồn dập lên, vừa lòng xung động cùng phản ứng của hần, nhiệt lượng tuổi trẻ tựa hồ có thể đem xóa tan cái lạnh trên thân thể. Dán vào thân hình hần, một bên mút lấy lưỡi hần, Thước Á giống như xác chết xinh đẹp cứng ngắc không biết làm thế nào cho phải....

“Không phải sợ.... Bảo bối của ta.... “

Đó là câu nói cũ rích.... Thước Á sau khi nghe được ngược lại run lên —chân hần mở ra, trong trí nhớ khi còn nhỏ, tách chân hần ra, là thân hình nam nhân kia!

Dùng ngón tay đến cả bàn tay thăm dò thân thể, Thước Á trong lòng hần, thở hào hển.... Cảm giác áp bách đến muốn chết, vì cái gì bộ phận đã từng quen thuộc lại xảy ra biến hóa điên cuồng chưa từng có?! Chân không thể chống đỡ thất lực, ngón tay dò xét trong thân thể, ở sâu bên trong.... Cảm giác này thật kì lạ, ngón tay cào gãi mang đến cảm giác căng trướng dị thường, gián đoạn hô hấp, khiêu khích, cái địa phương kia tê dại mà đau đớn....

Thở dốc cất lực ôm chặt đầu Ốc Lý Á Tư khi đạt tới cao trào....

Đôi môi cỡ nào xinh đẹp mà trong trẻo....

Nước bọt không kịp nuốt sau cao trào tràn ra khoe môi, phát ra quang mang, tản ra hương khí hấp dẫn....

Ốc Lý Á Tư nhẹ nhàng hôn lên môi hần:

Bảo bối của ta....

8. Chương 8

Thủ phủ Tư Nặc, Lô Ân Đức thành bị xưng là “Quang huy chi thành”, nằm ở khu vực lớn nhất trong đất nước của giáo hoàng Tát Thước Người, Lô Ân Đức thành chỉ dùng đá trắng để xây dựng nên, mỗi khi thái dương dâng lên từ phía Đông, Lô Ân Đức thành, tựa hồ phải so sánh với nơi ở của giáo hoàng Tát Thước Người, nhánh thứ hai của “Quang huy chi thành” càng sáng lạn loá mắt!

Tổng giám mục ban thưởng nước thánh cho tín đồ mỗi ba tháng một lần, phải dùng khí cụ sạch sẽ đựng nước thánh trở về, sau đó đem tay người ngâm mình trong nước thánh một ngày một đêm, dùng nước thánh tưới lên miệng vết thương — thừa dịp da thịt thối rữa rơi xuống, dùng tay người đem chủy thủ rút ra!

— nhưng hiện tại không thể được.

Muốn ma lực của ta tiếp tục lớn mạnh, lớn đến mức bị nước thánh tiến vào miệng vết thương vẫn có thể chống đỡ được....

Cho nên, lần ban thưởng nước thánh tiếp theo là mùa xuân, tới lúc đó, chỉ có thể nhẫn nại.

Mùa đông thực dài, mẫu thân Thước Á đã qua đời — Thước Á thể nhưng lại cảm thấy yên tâm: bởi vì mẫu thân có thể sẽ đến phòng nhỏ của mình, mà phụ thân cùng các huynh đệ đều là không quan tâm! Mùa đông ban đêm thật dài, nhưng chỉ cần được ở cùng một chỗ với Ốc Lý Á Tư, là khát vọng của hắn mỗi lần hạ tuyết hoặc khi có gió rét lạnh trong cuộc sống.

Quê hương của ngươi là ở nơi nào? Thước Á hỏi hắn.

Ốc Lý Á Tư mỉm cười nói quê hương của chính mình — vượt qua nơi này, vẫn là phương Bắc đi đến, lướt qua sa mạc không người, tới “Rừng rậm” chân chính, rừng rậm phía Tây biên cảnh là nơi chủng tộc của chính mình trú ngụ. Tuy rằng sau này rừng rậm có tân cư dân, nhưng hắn vẫn tôn kính cư dân rừng rậm phía Tây, nhưng theo thời gian trôi qua, chủng tộc mới ra đời ngày càng ít, vì đạt được ma lực, chuyện tự giết lẫn nhau rất nhiều. Sau khi trưởng thành Ốc Lý Á Tư liền rời khỏi nơi đó.

— Địa phương rét lạnh, nhưng cuộc sống cũng không gian nan.

Nhớ rõ đi qua nơi hoang mạc không người là nguy hiểm lớn nhất hắn trải qua trong đời — không có ai, cũng cơ hồ không có nguồn nước, đồ ăn chỉ có thể dựa vào săn bắn tiểu động vật cực thưa thớt, ước chừng đi hơn ba mươi ngày, mới bước đến vùng đất của giáo hoàng Tát Thước Người.

Đầu tiên là đi Mĩ Tư Khẳng Tư khu vực đặc biệt được kiểm chế của Tát Thước Người, trông thấy khu vực hồ Larry xinh đẹp, theo cấu trúc hoàng cung nhìn bốn phía, hiểu biết thêm về

ma lực của giáo hoàng – tín ngưỡng mà mọi người thành kính....

— ta chưa từng thấy qua giáo hoàng đâu!

Thước Á chăm chú làm cho hấn kể càng nhiều chuyện xưa về khu vực của giáo hoàng, cung điện ven hồ xinh đẹp, mọi người hạnh phúc nhận sự ban ân của giáo hoàng.....

Ven chiều dài hồ đầy cây dương màu đỏ, mỗi khi đến mùa thu mặt đất liền đầy lá đỏ....

Các nữ nhân ngay tại khu vực hồ vào mùa thu chơi thuyền, ngắt lấy trái cây chín bên hồ mùa thu.....

Ốc Lý Á Tư không nói vì cái gì hấn lại tới trấn nhỏ xa xôi nơi phương bắc — có phải hấn cũng thấy hối hận?

Ở trong này, tuy rằng tìm được cuộc sống xa hoa mà yên bình, cũng tìm được đứa nhỏ xinh đẹp tựa tinh linh, nhưng hấn cũng phải trả giá đại giới thê thảm.

Thân thể Ốc Lý Á Tư dần dần tốt lên, Thước Á đưa hấn vài bố buộc quanh miệng vết thương, ma lực của Ốc Lý Á Tư đã dần khôi phục được một nửa, số lần phát tác dần dần biến thành một hai lần một ngày. Thước Á lần lượt phát hiện một vài loại thảo dược đối với việc ngăn cản miệng vết thương của hấn dần thối rữa có tác dụng, vô luận trời lạnh thế nào, mỗi ngày hấn đều đến rừng rậm lạnh băng đi tìm cây cỏ xanh dưới tuyết.

Đôi khi, chỉ có thể phát hiện thảo dược khô héo, thấy thật nhiều nhưng hấn vẫn không nản lòng mà tay không quay về, vẫn là Ốc Lý Á Tư sau đó mỉm cười nói: thảo dược khô cùng thảo dược mới đều dùng được giống nhau, Thước Á thất vọng kêu một tiếng — sáng sớm ngày hôm sau, hấn liền xuất môn, đi tìm thảo dược.

Thước Á cẩn thận đóng cửa, đem rèm cửa móc tốt, từ bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy bên trong — chỉ có lửa cháy trong lò sưởi trong tường là không thể dập tắt, Thước Á xếp tốt một bó củi lớn, vì hấn dịch chẩn rồi mới đi....

Lúc hấn ra ngoài, Ốc Lý Á Tư luôn nhìn theo hấn lưng đeo cung tiễn đi ra cửa.....

Ma lực dần dần khôi phục được một nửa — tuy vẫn có thể cảm giác được sự khổng lồ chế kếp ở giữa thân hình hấn là nguồn gốc lực lượng căn bản nhất, nhưng thân thể khôi phục lại lực lượng, liền giống như trên thân thể có miệng vết thương thối rữa, phải đem thịt thối cắt đi, không cần phải nói có bao nhiêu thống khoái, thịt thối rữa phải được cắt đi, mới có thể chân chính trở thành tân sinh.

Hiện tại ma lực mỏng manh, ngay cả một khối băng bên người cũng đều không thể hòa tan.....

Mượn ngọn lửa đang cháy ngưng tụ một ít lực lượng trên đầu ngón tay, mỗi lần làm như vậy, chủ thủ sẽ giống như vật sống mà đâm thật sâu vào chính giữa thân thể — đó là khắc vào xương cốt, không thể trốn tránh khỏi đau đớn cùng cảm giác bị khống chế....

Hơn nữa, ma pháp trận khu vực này yếu ớt rất cực sẽ có một ngày bị tổng giám mục phát hiện đi?

Nếu không thể đạt được ma lực nguyên bản của chính mình, cho dù rời khỏi nơi này, cũng không thể tiếp tục sinh tồn? Mang theo thân hình bị tàn phá....

Ốc Lý Á Tư tự giấu nhìn tay mình, dần dần đã có chút thịt — thật sự gian nan, tại rừng rậm tối đen thân thể một chút một chút lớn lên — dựa vào ăn thịt tươi và uống máu động vật nhỏ để có được lực lượng, đầu tiên là xương dài ra, sau đó bịt kín một tầng da — đó là sự tồn tại vô cùng xấu xí, nhưng đó lại là chính mình, chỉ có hy vọng báo thù mới có thể không ngừng chống đỡ!

Tại ban đêm lạnh như băng, chuyện duy nhất làm cho tâm tình bản thân bình tĩnh, là ở trong đầu không ngừng nghĩ, thế nào để tra tấn mọi người nơi này!

Chỉ dùng sấm sét đem mỗi người đang sống đánh chết?

Hay là mang hồng thủy tới chìm chết bọn họ?

Hoặc là, gọi về hắc ám ma pháp, phá bỏ thần thánh ma pháp cấm kỵ của đông đại lục này, dùng thân thể chính mình, đem ma vật gọi về mà xé rách thân thể mỗi người?!

Hoặc là.....

Ốc Lý Á Tư mỉm cười lộ ra răng nanh, hoặc là, có thể cho bọn họ thưởng thức một chút tư vị phản bội..... Sau đó lại làm cho bọn họ chết một cách thống khổ đi!!! Như vậy, hẳn là tốt nhất, hay nhất, biện pháp đã nghiền nhất đi?

Thước Á đã trở lại, lúc chạng vạng dương quang tắt dần, hẳn mang theo con mồi cùng được thảo, cước bộ vội vàng, mang theo khí lạnh như băng, Thước Á đã trở lại.

Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư,

Hắn cứ như vậy đối mặt với ánh lửa nói, có thể làm như vậy sẽ nhớ kỹ được tên hắn, cùng

nhau dựa vào trước ánh lửa ấm áp, dùng thân thể xích lửa đem đến ấm áp cho Ốc Lý Á Tư vì đau đớn mà thân hình chết lặng lạnh như băng..... Thước Á thực nóng, da thịt hần nhu hòa cùng cơ thể dẻo dai, ánh mắt màu xanh biếc trước ánh lửa ấm áp như mùa xuân — Thước Á, Ốc Lý Á Tư từ yết hầu phát ra âm thanh khàn khàn....

Môi hần cũng thật nóng, mang theo điểm nhiệt khí của đôi môi là đầu lưỡi ngọt ngào....

Tựa hồ trên môi hần có hương vị của loài hoa....

Ốc Lý Á Tư nghĩ, tham luyến đôi môi nhưng trong đầu lại nghĩ tới đóa hoa.... Ngọt ngào mà mê hoặc là hoa có độc, là dược phẩm chỉ dùng để gây tê, vì cái gì, máu đứa nhỏ này hần là không có giọt dược nào, vì sao lại tản ra mùi vị so với mùi hoa chân chính còn nồng đậm hơn?

Đêm rất dài, ban đêm mùa đông thảnh thơi sẽ hạ tuyết.

Cơn gió lạnh như băng thổi qua, trần nhỏ phòng nhỏ phát ra âm thanh nguy hiểm — nhưng Ốc Lý Á Tư mệt mỏi thường xuyên trong cơn mơ màng nửa mơ nửa tỉnh cảm giác được Thước Á đã tỉnh lại cẩn thận vì vết thương sau lưng mà chỉnh chắn.... Sau đó hần ôm chặt cổ chính mình, dựa sát như vậy, ở trong lồng ngực ấm áp của hần gối đầu, lại một lần nữa, chìm vào giấc ngủ....

Liên cứ như thế hy vọng đêm đen ấm áp này sẽ dừng lại mãi mãi....

Ôm ấp của hần rất ấm áp,

Rất lâu sau đó về sau, vẫn như trước làm ấm áp thân thể Ốc Lý Á Tư, nhưng cũng làm ấm tâm hần.

Ốc Lý Á Tư ăn rất ít, nhưng cần yên tĩnh tĩnh dưỡng.

Nhưng phần ăn của hai người mà luôn mang từ trong nhà phần ăn của một người quả thật không quá đủ — cũng không dám lấy nhiều lắm, sẽ khiến cho người nhà hoài nghi. May mắn trong trấn bởi vì mấy năm liên tục được mùa, lương thực chất đồng xếp đầy kho lúa, Thước Á thừa dịp đêm đông có tuyết đi trộm vài thứ — hần luôn đợi trước khi tuyết hạ mới đi ra ngoài, sau đó lưng cùng một thân bông tuyết trở về, đeo đầy trên lưng là túi to lương thực, trời lạnh đi đường xa như vậy lại toàn mồ hôi nóng hổi....

Tuyết che đầy hết thấy mọi dấu chân lưu lại....

Săn thú cùng thảo dược đều là Thước Á kiếm được, dù trời lạnh thế nào, mỗi ngày cũng đều xuất môn, thương thể của Ốc Lý Á Tư cần số lượng lớn thảo dược, ma lực của hần trong lúc

tĩnh dưỡng mà tích góp được từng tí một, thống khổ lúc phát tác dần dần đã có thể chịu đựng được, thời điểm chỉ có một mình một người, Ốc Lý Á Tư lại nhớ lại chú ngôn của chính mình — ma pháp trận không hổ là có được sự cường đại của thánh hệ Tát Thước Người, mấy lần đều nhanh chóng phục hồi lại áp bách trời buộc, thời điểm từng cái được cởi đi, mỗi một lần đều phải tiêu hao toàn bộ lực lượng vật vả lắm mới có được....

Ốc Lý Á Tư một mực tích góp từng tí một lực lượng ma pháp, nếu có thể đạt tới một tầng nhất định — hẳn cũng không muốn hoàn toàn dựa vào Thước Á đổi lấy nước thánh, lực lượng của chính mình nếu có thể vượt qua ma pháp trận, là có thể đem chủ thủ kia bức ra khỏi cơ thể...

Nếu may mắn, có thể hoàn thành trước khi kết thúc mùa đông.

— mùa đông sẽ không có người tới nơi này, nhưng mùa xuân đến, nếu có một vài người bước vào cánh rừng này, Thước Á không thể nào có đủ khả năng bảo hộ chính mình?!

Bầu trời đã bắt đầu tối đen, Thước Á còn chưa trở về.

Ốc Lý Á Tư có chút đói bụng, lại không có sức lực tự mình tìm đồ ăn — kỳ thật bị đói như vậy cũng không sợ, thời điểm vừa mới từ hồn phách thành thân thể thật có lúc liên tục ăn núp có thể cả mười ngày nửa tháng không ăn cơm. Trời dần đen lại, mấy ngày nay không có tuyết, nhưng thời tiết trong rừng vẫn thật âm trầm.... Ốc Lý Á Tư dùng tay làm gối tựa đầu, tìm đập có chút nhanh....

Nhắm mắt lại, linh hồn liền giống như con rắn trườn khỏi thân thể chính mình.... Theo mùi của hắn, chui thẳng vào sâu trong rừng rậm....

Việc đem ý thức thật vật vả ngưng tụ thành hình thể thoát ra ngoài đối với thân thể hắn là chuyện rất nguy hiểm — Ốc Lý Á Tư đem tâm thần đặt lên thân thể mình, vứt bỏ thân thể mà thoát đi — gió rất lạnh đi? Nhìn thấy nhánh cây bị đóng băng, mùi của hắn rất mờ nhạt, tựa hồ đã đi qua lâu thật lâu....

Lo lắng thật sự chính xác.

Thước Á cùng một con gấu thân hình to lớn như cây tùng dây dưa không rõ.... Thước Á dùng cung tên bắn trúng nó mấy tiễn, nhưng không bắn tới vùng yếu hại lại tạo ra dấu vết cho con gấu truy theo Thước Á — gấu là động vật thông minh, hiểu được quanh co, Thước Á hẳn là chạy đã lâu, không chạy được nữa, bản về thể lực thì không thể so sánh cùng động vật, chỉ làm cho nó có cảm giác người vẫn còn sức lực mới không dám mạo muội tập kích....

Sự hồi hận của Ốc Lý Á Tư vừa vắn vì như thế mà xuất hiện, thân thể bị tàn phá nếu phóng ra ma lực thiêu chết con gấu này không đến nỗi kiệt sức.... chính là đã không kịp nữa rồi!

Gấu đánh một chưởng phía sau lưng Thước Á, Thước Á vừa mới nâng lên cung nghĩ muốn bắn đôi mắt của nó —

Linh hồn Ốc Lý Á Tư nhào ra đồng thời bàn tay phát ra ngọn lửa không khiến người chú ý.... con gấu bốc cháy làm Thước Á thở hào hển ngồi phịch ở trên mặt đất — “Ốc Lý Á Tư?! Ốc Lý Á Tư —!” Hắn gọi, Ốc Lý Á Tư nhẹ nhàng bám vào thắt lưng hắn, Thước Á thở hào hển, chỉ nhìn thấy một mình bóng dáng hắn, thở hào hển, không thể nói được một chữ....

Sờ mặt hắn, Ốc Lý Á Tư sắp không ngừng tự nổi hình thể chính mình....

“Trở về đi...” Thước Á nâng hắn bằng lòng bàn tay, Ốc Lý Á Tư cuộn mình đứng lên, trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, trong bóng đêm phủ xuống cây cối, đi về hướng phòng nhỏ của hai người.

9. Chương 9

Thước Á bắt đầu đi Tư Nặc thủ phủ vào ngày đóa hoa mùa xuân đầu tiên nở.

“Nhớ kỹ, tổng giám mục nhớ rõ tên của người, trong toàn thành thị này ngay cả muỗi cũng không thể tùy tiện rời khỏi — ta là ma quỷ bị người giết, người nếu nhớ tới ta, sẽ bị tổng giám mục phát hiện — nhớ rõ chưa?” Ốc Lý Á Tư đã có thể thường xuyên ngồi xuống, Thước Á mặc quần áo, mang theo lương khô, tính toán một mình đến Lộ Ân Đức thủ phủ.

Có nhiều chuyện cần dặn dò lắm, mỗi sự tình đều cần cẩn thận cân nhắc, thần thánh ma lực của Tát Thước Người thánh giáo trước kia bị Ốc Lý Á Tư coi thường một lần, chính là lần này sẽ không như vậy!

Hai ngày lộ trình, con đường vừa mới được hòa tan, mang theo hương khí mùa xuân, Thước Á nghe theo ý của Ốc Lý Á Tư, lúc rời đi nói với người trong nhà một tiếng, chính là đi Lộ Ân Đức tham gia nghi thức nước thánh, tuy phụ thân cùng ca ca đều nói phải đi cùng hắn, nhưng mùa xuân trong trấn có rất nhiều sự tình bận bịu, sau vài lần Thước Á kiên trì mọi người cũng không tiếp tục miễn cưỡng, Thước Á một mình bước đi trên con đường đến Lộ Ân Đức.

Kỳ thật lộ trình cũng không vất vả, vất vả chính là vì Ốc Lý Á Tư chuẩn bị tốt vài ngày thảo dược cùng đồ ăn cần thiết, Thước Á một mình đi vào trong rừng rậm tìm thảo dược trong bụi cỏ vừa mới tan băng đến lúc bầu trời tối đen, hái như vậy vài ngày, mới hái đủ liều lượng.... Ốc Lý Á Tư dị thường sợ lạnh, cho dù mùa xuân đã tới, cũng nhớ rõ chuẩn bị đủ củi lửa cho hắn sử dụng, một khi miệng vết thương phát tác, Ốc Lý Á Tư lạnh chịu không nổi...

Đồ ăn linh tinh cũng đã chuẩn bị tốt, đặt ở nơi tay hắn có thể vươn tới.

Thảo được cùng nước trong cũng chuẩn bị tốt, Thước Á còn mang tới đóa hoa màu vàng đầu tiên phát hiện trong rừng rậm.

— vẫn còn chú ý.

Không biết từ khi nào Ốc Lý Á Tư đã biến thành người cẩn thận lại lắm nhai như vậy đâu?

Thước Á gạt đầu, lúc sáng sớm ánh sáng nhàn nhạt một mình ra đi.

Đường xá không xa xôi, cũng không nguy hiểm, nguy hiểm chính là, tâm tình tưởng niệm lẫn nhau đi?

Có thể hay không bị người phát hiện?

Ốc Lý Á Tư không biết không chế tâm tư của Thước Á như thế nào.

Tâm của hắn chính mình không thể nắm giữ là vô cùng nguy hiểm, liền như ánh mắt của hắn, đã không còn là đứa nhỏ hồn nhiên — nơi đó có cảm tình chân chính, một thứ rất nguy hiểm, thực dễ dàng chìm xuống vực sâu. Ốc Lý Á Tư khắc chế chính mình không cần nghĩ nhiều, tại đây ngay lúc này, tập trung tinh lực làm cho ma lực tăng lên, chờ đợi sự thống khổ lại đến.

Khu Tư Nặc có rất nhiều người trên đường đi tới Lộ Ân Đức, mọi người đi chung đường thường giúp đỡ nhau, Thước Á đích xác cũng không có thời gian nghĩ đến Ốc Lý Á Tư — trên con đường tuyết vừa mới tan là ngựa xe như nước, bên đường lớn hành khách đều nghỉ ngơi, Thước Á cũng dừng lại uống miếng nước, nghỉ ngơi một chút, rất nhiều thân nhân đỡ người bệnh tật đi đến Lộ Ân Đức, đoán trước sẽ được nước thánh của tổng giám mục cứu giúp. Mọi người là như vậy tin tưởng lực lượng của Tát Thước Người thánh giáo, Thước Á không nói gì mà giúp đỡ người bệnh nơi này, sau đó cùng bọn họ một chỗ, trải qua ba ngày đường dài, đi tới thành Lộ Ân Đức.

Mưa nhỏ rơi xuống, sông Larry lưu động quanh khu Tư Nặc khởi nguồn từ giữa núi rừng, tới thành Lộ Ân Đức đã trở thành sông lớn mạnh mẽ....

Thước Á cũng giống tất cả những người lần đầu tiên đi vào bờ sông Larry, đều quỳ xuống, hướng về nơi được thần thánh ban thưởng là con sông thiêng liêng của đông đại lực lấy nước bôi lên trán, nước lạnh như băng, mang theo sự thánh khiết của mùa xuân, giữa đầu nhìn lại, nước sông xa xôi ở bờ đối diện, cây cỏ mùa xuân bừng bừng sinh trưởng ở chỗ cao, thành Lộ Ân Đức trong tia sáng buổi sớm toàn thân sáng bừng lên chói rọi rực rỡ....

Mưa nhỏ, làm không trung trở nên ẩm đậm, lại làm những tảng đá trên thành màu trắng trở nên cao lớn mà xa xôi — tựa hồ là sự tồn tại duy nhất trong trời đất, mọi người đều quỳ

xuống — Thước Á cũng quỳ xuống, nơi này chính là Lộ Ân Đức, chủ thủ màu bạc là từ nơi này mà có đi!

Thật sự là đáng sợ....

Giáo lí của Tát Thước Người thánh giáo là “Che chở”, mà chuyện bọn họ làm lại đáng sợ cỡ nào a!

Chủ thủ màu bạc xấu xí tựa như có sinh mệnh chui vào thân thể Ốc Lý Á Tư — tại nơi huyết nhục mơ hồ làm người ta không thể nhìn thẳng, đáng ghê tởm, khiến kẻ khác sợ hãi thật sâu, gây cho hấn vô số thống khổ! Cỡ nào, cỡ nào.... Đầu Thước Á đụng vào bờ sông đầy bùn lạnh như băng, sự lạnh lẽo này làm hấn nhớ đến dạn dò của Ốc Lý Á Tư: không được nhớ tới ta!

.... Nước lạnh như băng, làm cho nổi lòng bình tĩnh lại!

Thước Á nghe tiếng cửa thành mở vang âm âm, tổng giám mục cao quý cùng Tư Nặc tướng quân vào sáng sớm đi ra vì “Minh ước thạch” làm nghi thức cầu nguyện.

Minh ước là tảng đá thần thánh trong truyền thuyết có thể cùng giáo hoàng tương thông, chữ khắc là dấu hiệu của Tát Thước Người, là dấu hiệu giáo hoàng của giáo hoàng Tát Thước Người trên toàn bộ lãnh thổ.

Y bào màu bạc, áo giáp màu bạc, Tổng giám mục và tướng quân cùng nhau chủ trì, lấy một ít nước lạnh băng từ trong dòng sông Larry, qua tay tổng giám mục cùng kiếm của đại tướng quân, cùng đem nước trong chiếc cúp bạc đổ lên Minh ước thạch — mọi người từ các nơi tới tụ tập ở bãi đất phía dưới quảng trường, cùng đội tổng giám mục phân phát nước thánh.

Thước Á xếp hàng cùng mọi người chậm rãi đi tới, đến trước mặt tổng giám mục — hấn cúi đầu, đem tay mình nâng lên, trong tay có chiếc cốc bạc nhỏ nhỏ — cốc bạc do mẫu thân lưu lại, nước rất nặng, tuy chỉ có một chút nước, nhưng bê trong lòng bàn tay lại thực nặng — Thước Á đi theo đội ngũ hướng ra phía ngoài — mọi người nhường đường, nguyên lai là hội trưởng của Tư Nặc nghiệp đoàn ma đạo sư....

Thước Á cúi đầu, hội trưởng cũng chỉ là đi qua trước mặt mọi người mà thôi.

Tuy rằng rất muốn quay đầu lại quay đầu lại liếc mắt nhìn một chút hội trưởng mình đã gặp qua hồi bé, nhưng Thước Á kiềm chế lại, Ốc Lý Á Tư nói rằng: đối với lời nói của người có ma lực, hành động nào cũng sẽ khiến cho người có thân phận miễn cảm nảy sinh nghi ngờ. Thước Á vẫn cúi đầu, cùng tất cả mọi người đang cầm nước thánh trân quý giống nhau, tập trung xếp hàng dưới trời mưa nhỏ đi ra khỏi thành Lộ Ân Đức.

Coi như, bình an đi?

Thở ra một hơi....

Đi lên đường lớn một lúc sau Thước Á mới thả lỏng, cho dù đường xá xa xôi cũng muốn gắt gao ôm cái cốc bạc nhỏ bằng hai tay, phải duy trì tư thế như lúc lấy được nước thánh mới có thể giữ được, Ốc Lý Á Tư đã dặn dò mọi chuyện.... Ốc Lý Á Tư, trong phòng lạnh không? Người lúc tái phát không có ta bên người, có thể nhẫn nại được không? Chính mình một người có nhớ ăn chút gì không, thảo dược đã được phơi nắng đặt bên cạnh, số lần phát tác càng ngày càng ít, miệng vết thương có phải hay không đã khá hơn?

Có thể được nghĩ về hắn....

Tựa hồ tường niệm liền như biển sóng lớn mà tuôn trào.....

Đã vài ngày không gọi tên của hắn? Mà ngay lập tức tưởng tượng được gọi tên của hắn, liền cảm giác được ngực nóng lên nước mắt sắp trào ra..... Rõ ràng là quan tâm vạn vật mà thôi, thế nào lòng lại chua xót như vậy? Thực sự chua xót khi nhớ tới tên của hắn cùng thống khổ của hắn, có lẽ ngày nào đó hắn được giải thoát khỏi những thống khổ kia, mới có thể đủ can đảm nói ra lời giải thích của mình đi?

— Cảm giác tội ác này đã sâu đến mức không thể nhắc tới, không thể giải thích, không thể mở miệng!

Là, đau đớn vĩnh viễn trong lòng đi?

Có lẽ sẽ có một ngày như thế, sẽ vĩnh viễn được cùng hắn ở chung một chỗ.....

Khi nào? Mới có thể mở miệng hướng hắn giải thích sự thống khổ này?

Khi nào? Mới có thể hướng hắn nói ra sự bi thương của chính mình?

Mà hiện giờ, tựa hồ chỉ có thể bi ai chảy lệ mà thôi.

Nhanh trở về! Có thể làm cho hắn nhanh chóng tốt lên! Có thể làm cho hắn sớm một chút khỏi hắn, có thể, có thể để hắn lại trở về giống thật lâu trước kia!

Như vậy là đủ rồi.

Mật Ngói Đăng trần vào mùa xuân bề bộn nhiều việc, gia đình trưởng trần đặc biệt càng bận rộn, trưởng trần ở trên yến hội đối với việc khách nhân hỏi tiểu nhi tử Thước Á sao lại không có ở yến hội đều là vui sướng mà hài lòng nói Thước Á đi thủ phủ Lộ Ân Đức! Mọi người một mảnh hâm mộ cùng tán thưởng, không biết có phải hay không Mật Ngói Đăng trần cũng

sẽ có một ma đạo sư!

Trên đường trở về, mặt đường băng đã tan, bùn đất ven đường lộ ra hoa nhỏ, xa xa liền trông thấy thôn trấn cùng những tảng lớn ruộng lúa mênh mông.... Màu xanh biếc, mang theo màu vàng non nớt trong màu xanh biếc..... Che kín cả đồng ruộng là sắc thái mùa xuân hân hoan, gió vẫn lạnh, nhưng mây đã tan ra, thái dương theo tầng mây lạnh băng chiếu vào thân thể thật ấm áp — đi đi về về tổng cộng bốn ngày lộ trình, Thước Á trở lại Mật Ngồi Đăng trấn vào buổi chiều hoàng hôn.

Tay hắn đã muốn bủn rủn, nhưng vẫn như cũ dùng lòng bàn tay cầm nắm chặt cốc bạc, sắc mặt căng cứng, tuy hiện tại hắn cần một chén canh nóng cùng ngọn lửa trong lò sưởi để sưởi ấm thân thể, Thước Á lại vượt qua thôn trấn đi về phía ruộng lúa bên ngoài, ngồi xuống chỗ nào đó, lặng lẽ chờ đợi sắc trời hoàn toàn tối đi.

Nước thánh lưu động như ánh bạc, tuy rằng tay chân đều chết lạnh, thứ nước tựa hồ trong suốt rồi lại thông thả lưu động như trước dường như để lộ chân tướng — đôi khi không biết “Ma lực” rốt cuộc là thứ gì? Việc này, đều thuộc lĩnh vực của Ốc Lý Á Tư đi? Còn chính mình cũng không cần hiểu rõ làm gì.

Ruộng lúa bên kia có thanh âm kêu gọi đồng bạn về nhà, những người này cùng mình có chút quan hệ, Thước Á nghĩ chính mình lại chẳng hề quan tâm tới bọn họ đi?

— vô luận Ốc Lý Á Tư là sự tồn tại cấm kỵ cỡ nào, vô luận hắn có lẽ đối với trấn này có bao nhiêu nguy hiểm, vô luận như thế nào, vô luận như thế nào, Thước Á chỉ biết chính mình không muốn hắn bị thống khổ tra tấn như vậy!

Chỉ duy nhất trung thành với sự kiên trì trong lòng, bất quá ý niệm trong đầu này là vô cùng, vô cùng đơn thuần.

Phòng nhỏ hoàn toàn là màu đen — tuy rằng biết hắn vẫn như trước ở nơi đó, Thước Á vẫn chạy rất nhanh, lấy tay nắm cái cốc, đường có chút trơn, đi tới chỗ trơn một lúc sau hắn mới chậm bước, không biết hắn có nghe được tiếng la vang vọng trong ngực chính mình? Không biết mấy ngày này vết thương của hắn có phát tác không, không biết hắn có an toàn không, không biết.... Hắn có hoàn hảo không?

Hắc ám im lặng bao phủ, nhưng chỉ dựa vào hô hấp, liền biết rõ hắn chính là ở chỗ này.....

Có phải hay không, khi tưởng niệm quá lâu sẽ làm cảm giác của con người ta trở nên mất tuệ sâu sắc?

“Ốc Lý Á Tư....”

Kêu tên của hắn, cầm trong lòng ngực, gắt gao nắm chặt cái cổ bắt được ánh mắt của hắn ở phía trước, ở trong bóng tối, ánh mắt Ốc Lý Á Tư đặt trên mặt nước ánh bạc lờ lờ sáng lên.....

Thước Á, bé ngoan....

Thước Á!

Từng trong tuyết mùa đông lạnh như băng nghĩ như thế nào báo thù, từng trong thống khổ khi bị phê phán linh hồn cảm thụ được tư vị cừu hận, nếu có thể phục hồi như cũ, người thứ nhất ta muốn giết là ai?

Thước Á.

Hiện tại, mạng của hắn ở trước mắt chính mình — nước màu bạc, Ốc Lý Á Tư nhìn thấy, không thể tự kiềm chế mà điên cuồng cười lớn trong lòng — kêu gào!

Nếu hiện tại ai có ma lực, hắn là có thể nhìn ra thân hình hắn trong không trung kịch liệt quay cuồng....

Như thế nào làm cho hắn trả nợ cho ta?

Thước Á đáng yêu,

Đứa nhỏ đáng yêu,

Trừng mắt nhìn ánh mắt đáng yêu của hắn, tuy rằng chúng nó có lớn dần cùng người nhưng lại có sự hồn nhiên không tương xứng....

Đối diện,

Ốc Lý Á Tư đụng đến bàn tay lạnh như băng của hắn, đem nó đặt trên nắp cốc mở ra, xuôi theo làn da trên cánh tay vuốt ve — sờ qua cổ hắn, da thịt trắng mịn lạnh như băng, cơ thể mỏng manh lớn dần bao trùm ngực cùng cổ hắn..... Sau đó là xương gò má gầy yếu, đôi môi hanh khô hơi hơi mở ra, thấm ướt nó bằng hơi thở....

Dem đứa nhỏ này, ôm chặt vào lòng ngực chính mình —

Đây là đôi môi người sống, mang theo hơi thở mỏng manh run rẩy, nhiệt tình tràn đầy trong thân hình nóng như lửa, cánh tay quấn quanh thật cẩn thận không đụng tới miệng vết thương

sau lưng — thật ngọt ngào, thật đáng yêu.... Đứa nhỏ.... Vì sao lại rơi lệ? Ngay cả khuôn mặt của Ốc Lý Á Tư đều bị dính vào nước mắt....

Vì cái gì, lại rơi lệ? Thước Á.....

Đứa nhỏ đáng yêu của ta,

Thước Á....

10. Chương 10

Cần đem nước thánh rót vào miệng vết thương huyết nhục mơ hồ của Ốc Lý Á Tư, sau đó trong sự thống khổ khi bị phá hủy, đem chủ thủ bị hòa tan trong nước thánh bên trong khớp xương, rút ra.

Thống khổ khi thân thể lại bị xé mở, ma lực trong mấy năm tích tụ bị nước thánh hoàn toàn đánh tan là vô cùng liều mạng và nguy hiểm, nhưng là biện pháp duy nhất.

Hừng đông cũng không có ánh sáng chiếu vào, Thước Á mệt chết đi, nhưng tinh thần hoàn hảo.

Hắn cảm giác vừa ngủ, mà Ốc Lý Á Tư có lẽ trong lúc hắn rời khỏi ngủ nhiều lắm, Thước Á trong ánh sáng mỏng manh mở mắt, thấy được bóng dáng Ốc Lý Á Tư nhắm mắt lại dựa vào ngói ở một bên vách tường — muốn nói, đụng tới miệng vết thương chắc là đau đi? Nhưng là sự im lặng của Ốc Lý Á Tư gây ra một loại áp lực vô hình trong không gian, hắn trở nên, xa lạ.

“Người tỉnh?” Ốc Lý Á Tư cười, mở to mắt nhìn hắn.

Thước Á ngồi xuống, lập tức thấy được cốc nước thánh đặt ở nơi khá xa trên bàn.

Nó bị đặt rất xa, Ốc Lý Á Tư cũng không tiếp xúc với nó, thậm chí ngay cả xem cũng không liếc mắt một cái.

Tuyết rơi....

Thước Á nhìn thấy không trung bên ngoài, tuy trời đã sáng, sắc trời lại u ám, căn bản không nghe được bất luận thanh âm nào trong rừng rậm, chỉ có thanh âm tuyết rơi không ngừng....

Lò sưởi trong tường lửa đang còn cháy, nhưng thời gian ly khai đã rất lâu, củi không quá đủ dùng.

Thước Á sau khi đứng lên mặc quần áo phải đi bên ngoài kiếm một ít nhánh cây trở về làm củi — rừng rậm ẩm ướt, ngay cả cành đều ướt át, sau đó đứng lên, khói trên ống khói ẩm ướt hóa vào không trung, trong phòng ẩm áp dần lên, nghe được thanh âm bông tuyết dừng trên nóc nhà, tiểu dã thú khi chạy trong tuyết phát ra tiếng răng rắc răng rắc, ánh sáng dịu dàng mà yếu ớt, Ốc Lý Á Tư cởi xuống quần áo rách nát mà nặng nề che đậy thân thể mình, lộ ra miệng vết thương vĩnh viễn không thể khép lại, có thể nhìn được đến khớp xương trắng trong huyết nhục đỏ tươi —

Thước Á, không phải sợ.

Đúng vậy,

Cái này không có gì đáng sợ — thống khổ này là có thể nhẫn nại — đúng vậy, Thước Á, đem nó lấy lại đây đi!

Nước màu bạc lúc tưới lên da thịt, là một cơn rần kịch liệt phun lửa!

Một chút một chút ngấm vào xương cốt, đau đớn bén nhọn, đâm thẳng vào cốt tủy....

Ốc Lý Á Tư nắm chặt bàn tay dồn lực giữ chặt đệm — hẳn là không đau đến mức như vậy đi! Chính mình không phải đã quen với sự thống khổ như vậy sao?! Sự thống khổ của thân thể này kỳ thật có thể là sự giải thoát, thống khoái cỡ nào, làm cho linh hồn của chính mình tự do ở chỗ cao.... Quên hết tất cả thống khổ cùng cừ hận! Cho dù thống khoái qua đi, cũng đặc biệt thích thú gặm nhấm chua sót cùng cừ hận!

Nếu không dùng chút ma lực ít đến đáng thương tích tụ được chống cự lại sự xâm nhập vào thân thể của lực lượng nước thánh, trong thống khổ vô tận, mệnh lệnh cho Thước Á, nhìn chăm chú vào chủ thủ cắm trong khớp xương....

Nó run rẩy,

Ở trong nước thánh cùng loại mà run rẩy,

Tựa hồ sắp bị hòa tan, lại như trước không phải....

Thịt trở nên trắng bệch, bị ăn mòn, ngay cả miệng vết thương cũng đều thay đổi....

Thước Á ít khi dám xem, nhưng không được không xem — Ốc Lý Á Tư cũng không phát ra tiếng, nhưng mồ hôi hắt theo da thịt chảy ra, tiếng thở dốc trong thanh âm, thân thể run run....

Gần như là khóc....

Đơn thuần, bởi vì dạng thống khổ này mà cảm thấy tim đập nhanh!

“— đem bàn tay người vào trong!”

Ốc Lý Á Tư cắn răng đột nhiên nói — trối buộc buông lỏng, mà Ốc Lý Á Tư cả người hoàn toàn không dám động một chút — lực lượng ma pháp trận kia là đề phòng, phía sau chỉ có thể dùng ngoại lực, thời điểm cả hai bên đều gắng sức thả lỏng, đem cái đinh trong mắt hắt như lưỡi dao hướng về hắt nguyên rửa rút, nhổ ra!

Vô luận thống khổ cỡ nào, vô luận phải trả bao nhiêu đại giới!

Phải, đem thứ này, cái đinh trong mắt hắt như lưỡi dao xâm nhập nguyên rửa thân thể hắt rút, nhổ ra!

Bàn tay Thước Á rất chậm, trong tiếng hô nhỏ của Ốc Lý Á Tư hắt mới giật mình nhanh tay hơn, túm cái cán chủy thủ....

Hướng bên trong co rút lại một chút — Ốc Lý Á Tư cắn răng, máu lập tức trào lên, trên tay Thước Á — máu màu đỏ, Thước Á nhìn tay chính mình, bên trên nhuộm màu đỏ lóa mắt!

Nước thánh tiếp tục rót xuống,

Máu thịt mở ra giống như bị dao cắt — Ốc Lý Á Tư buộc chặt thân thể, cúi đầu thở dốc, vì thời khắc mệnh chỉ treo chuông này mà sử dụng tất cả lực lượng!

Thước Á quả thực cảm giác nắm được chuôi chủy thủ, sau đó trong một lần Ốc Lý Á Tư hô hấp thật sâu, mãnh liệt rút, nhổ ra!

A ————!

Tiếng thét của Ốc Lý Á Tư xé rách không trung đầy tuyệt!

Chủy thủ ngoan cố chống lại một chút, ở trong tay Thước Á, theo trong xương cốt Ốc Lý Á

Tư rút ra!

Cả tay, cũng bị nhiễm máu tươi chói mắt mà đáng sợ đang điên cuồng mà phun ra!

Ốc Lý Á Tư sau tiếng thét xé họng, tứ chi lại giống như lúc phát tác bình thường mà kịch liệt run run! Thước Á không để ý đến máu tươi dính trên tay mình, đem chủy thủ tiêu thất ma lực trở nên vừa lạnh vừa cứng ném xuống đất, bổ nhào lên ôm đầu Ốc Lý Á Tư — về mặt đều là mồ hôi lạnh, tứ chi run rẩy, Ốc Lý Á Tư cơ hồ không thể khống chế đầu lưỡi cùng răng nanh chính mình — Thước Á gọi hắn, kêu hắn, không cần hắn đi mất!

Ốc Lý Á Tư!

Ốc Lý Á Tư!

Ốc Lý Á Tư!

Trong hôn mê, Ốc Lý Á Tư nhớ tới chính mình lúc trước, ai đang nói, không cần quá tin tưởng lực lượng của chính mình, nhưng là cũng tuyệt đối không thể đối với lực lượng của chính mình mất đi tin tưởng!

Tuy là lời nói mâu thuẫn, nhưng không có lúc nào là không quên đó là hai mặt hoàn toàn trái ngược!

— không cần quá tin tưởng lực lượng của chính mình mà quên đề phòng cẩn thận,

— không cần mất đi sự tin tưởng đối với lực lượng của chính mình mà kiên trì tới cùng!

Đó là thanh âm thực mâu thuẫn đi?

Trong trí nhớ, chỉ có mẫu thân mới có mái tóc bạc như mình, là dã thú nuôi nấng thật tốt tiểu thú lớn lên, trong bộ tộc tất cả cha mẹ đều vứt bỏ đứa con của mình sau khi chúng thành niên, tàn khốc để bọn chúng dùng lực lượng của chính mình sinh tồn, chỉ có điều, những đứa bé khỏe mạnh mới có thể sống sót, nhắc nhở đứa nhỏ, vĩnh viễn chỉ có máu cùng lửa dạy dỗ bọn chúng....

Đúng vậy,

Không cần quá tin tưởng lực lượng của chính mình mà quên đề phòng cẩn thận — chính mình quả nhiên là như thế!

Như vậy hiện tại, không cần mất đi sự tin tưởng đối với lực lượng của chính mình!

Hàm răng lạnh như băng,

Như muốn cắn nát đầu lưỡi run rẩy của mình, chống đỡ thân thể, thịt thối rữa này, thân thể cùng tóc xấu xí này, cư nhiên chính là cơ thể của ta sao?

Linh hồn giãy giụa sau sự khổng chế dần bình tĩnh lại.....

Trong ánh mắt Thước Á, hắc dần dần biến hóa, da thịt khô héo trên mặt dần dần từ lạnh như băng mà trở nên ấm áp..... Thậm chí đôi môi khô nứt đều lần lượt trong sự hô hấp của hắc mà trở nên dần dần ướt át.... Ốc Lý Á Tư....

Thở hào hển,

Ốc Lý Á Tư dần dần mở mắt,

Hình dáng đôi môi hắc đã thay đổi, thời điểm mỉm cười, là hắc thật lâu thật lâu trước kia.

Đứa ngốc.....

Ai đang kêu?

Tay hắc, trở nên ấm áp như bình thường trong trí nhớ, thậm chí, sợi tóc màu bạc của hắc cũng phát sáng như ánh trăng!

Đứa ngốc — Thước Á của ta.....

Sự khôi phục của Ốc Lý Á Tư sau khi nhờ cái thứ kiên cố xuyên qua thân thể hắc trở nên thật sự nhanh làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Có lẽ Thước Á chỉ mới đi ra ngoài rửa tay một lát, hắc đã có thể xuống giường đứng thẳng — đưa ra yêu cầu nho nhỏ, ta muốn tắm rửa một chút.

Thước Á cũng là một thân đầy bụi đất, từ thành Lộ Ân Đức trở về liền bận rộn như vậy, Thước Á muốn đi chặt nhiều củi một chút đun nước ấm, Ốc Lý Á Tư nắm cả bờ vai hắc, phải cùng hắc đi — hắc đứng thẳng lên bên cạnh Thước Á đã trưởng thành, nhìn xuống Thước Á — ở trên mũi hắc đặt một nụ hôn mang theo mùi vị của máu, thanh âm của hắc tốt như vậy, nghe hắc gọi chính mình: Thước Á....

Có lẽ khoái hoạt, cũng sẽ làm người ta rớt nước mắt?

Lau nước mắt trên mặt, Thước Á và Ốc Lý Á Tư cùng nhau như trước đi vào rừng rậm đại tuyết bay tán loạn.

Đường như đã rất lâu, không được đứng thẳng như vậy giữa trời đất — có tuyết rơi trên mặt, gió rất lạnh, nhưng tuyết không ngừng rơi xuống, mồ hôi tựa hồ ra nhiều lắm, Ốc Lý Á Tư đứng trong tuyết lạnh như băng, kinh ngạc hít thở không khí tự do đã lâu.... Tay Thước Á rất ấm áp, ở nơi đây tuyết này kéo hẳn đi về phía trước, đường mòn quen thuộc của hắn trong rừng rậm bị tuyết rơi xuống che lấp, tuyết trên cây rơi xuống cùng tiếng kêu kinh sợ của tiểu dã thú, trong rừng rậm yên tĩnh, giống như trở lại đoạn thời gian đã từng có....

Ốc Lý Á Tư yên lặng nghĩ, chính xác là lúc nào nhỉ?

Không phải cuộc sống xa hoa thối nát kia, cũng không phải đêm trăng tràn ngập mùi hoa mê hoặc, mà là ở nơi cực lạnh như rừng rậm đầy tuyết này, hà hơi ra khí khi đi trên mặt đất toàn tuyết, mà có đôi tay ấm áp, lôi kéo tay mình — Thước Á, rõ ràng chính mình đã hồi phục, rõ ràng là người mà cả trấn cấm kỵ đã sống lại, hẳn lại cao hứng cùng khoái hoạt, tràn đầy vui vẻ trong không trung đầy bông tuyết màu trắng.

Nước ấm cùng hơi nóng tràn ngập bên trong, đồng dạng bồn tắm nho nhỏ, tuy đơn sơ nhưng cũng đủ nước ấm, Thước Á đem tất cả sần da nhiễm máu toàn bộ đều đổi, bầu trời đầy tuyết bất tri bất giác tối dần, xa xa tựa hồ có thể nghe được một ít thanh âm huyền ảo trong trấn dần dần lắng lại, trong hơi nước sạch sẽ, Thước Á khuôn mặt đỏ hồng, sờ lên giống như da trẻ con mềm mại, từ trán đến khoeo mắt, cần cổ có điểm mềm mại, dài nhỏ, từ khoeo mắt đến mái tóc màu mật ong, mái tóc mềm mại ẩn hiện bên trong là đôi tai cũng đồng dạng dẻo dai, dào dạt hương hoa, vì cái gì trong rừng rậm lạnh băng hẳn lại có thể như trước có mùi vị mỹ hoặc con người như thế? Quả nhiên hẳn là yêu tinh hấp dẫn con người, quả nhiên là hắn, là bắt nguồn tất cả, là bắt đầu hết thảy, như vậy, khiến cho hắn, Thước Á trở thành kết thúc của tất cả mọi thứ đi!

Giống như tế phẩm hiến thân cho Tà Thần, mặc dù không phải lần đầu tiên da thịt thân cận, Thước Á hít sâu, rộng mở thân thể, mềm mại mặc cho hắn ôm — cánh tay đầy sức mạnh này, nhớ rõ khi còn là đứa trẻ lúc trời chiều nhìn về mái tóc dài màu bạc của hắn, vĩnh viễn nhìn không được sự nguyên rửa của hắn khi ánh mắt màu lam lóe sáng — trong tia chớp, hương vị cháy xém khó ngửi khi thân thể hắn bị đánh trúng, nguyên rửa cùng sợ hãi này, thật sâu khắc vào trong lòng Thước Á!

Mái tóc ngân bạch lộn xộn trên bờ vai, cúi xuống, môi Thước Á cùng môi hắn cùng nhau ma sát, tựa hồ biết hắn sợ hãi, đôi môi phun ra khí nóng mang theo ý cười sùng nịch, giống như người trong buổi chiều đầy mùi hoa, mái tóc dài màu bạc tinh xảo của hắn nghiêng xuống, hỏi:

Chờ Thước Á trưởng thành, đến gần bên cạnh ta, được không?

Ốc Lý Á Tư, sống lại.

11. Chương 11

Có sợ không?

Thước Á lắc đầu, ánh sáng nhạt âm u trong không trung đầy tuyết chiếu lên mái tóc màu mật ong trái phải đong đưa trên gối đầu, hô hấp của Ốc Lý Á Tư rối loạn phát ra dao động, lạnh không? Hắn lại hỏi như vậy — đã không còn là đứa nhỏ kia! Trong quang mang, ánh mắt Ốc Lý Á Tư hơi hơi nhìn hắn, đã không còn là đứa nhỏ năm đó!

Vượt mặt hắn, sau đó Ốc Lý Á Tư đột nhiên thô lỗ lên, phát giác tham sống sợ chết từ lâu tới giờ thế nhưng làm cho bản thân mình trở nên sợ sệt!

Ha ha....

Ốc Lý Á Tư ta không phải kẻ cuồng ngạo không ai bì nổi ư?

Từ lúc bước ra khỏi quê hương của chính mình chưa từng có qua suy nghĩ yếu đuối cho tới khi trải qua điên cuồng đã kích sau đó, thế nhưng trở nên cẩn thận chặt chẽ với hết thấy mọi thứ — đối với chính mình như vậy mà tỏ vẻ thất vọng đồng thời sự điên cuồng ngủ say trong máu cũng dần dần trở nên sôi sục.....

Đầu lưỡi dây dưa, Thước Á thở dốc — bán mở ra ánh sáng ấm áp từ ánh mắt xanh biếc.. Tay Ốc Lý Á Tư vịn về trên người hắn, lại mang theo lực lượng bạo ngược nghĩ muốn quấy nhiễu hắn, Thước Á dần mang theo tiếng khóc nức nở, hơi nóng lan tràn thân thể, tứ chi vịn vẹo, trong sự thống khổ đan xen khoái hoạt hắn lắc lắc thân thể, thân thể ngây ngô, hiện lên màu đỏ hồng ấm áp, ở trong lòng ngực của ta!

Ốc Lý Á Tư không sợ xé rách hắn,

Nhẹ giọng dạy đứa nhỏ đáng yêu ngọt ngào của chính mình, mở chân người ra nào, đem địa phương bí mật của người hiến dâng cho ta, đúng vậy, bảo bối của ta, dùng thân thể của người tiếp nhận ta đi!

Để cho ta phá hủy người....

Ta phải phá hủy người,

Sau đó, ta phải phá hủy thôn này, trấn này, khu vực này, quốc gia này!

A a —

Tiếng rên rĩ cao vút, Thước Á trong sự thống khổ tham lam bắt lấy tóc hắc, mái tóc màu bạc cùng đầu hắc chuyển vào trong ngực, mang theo mồ hôi trên thân thể hắc....

Không đau khổ....

Ốc Lý Á Tư của ta, cảm giác dung nạp của người, liền giống như cách thật lâu thật lâu, ta lại một lần nữa dán vào linh hồn người cùng thân thể người! Mùi vị của máu chảy ra... Đó là máu của ta hay là máu của người? Máu từng chảy ra từ thân thể người, cùng máu ta hòa trộn lẫn nhau.... Tốt lắm, cảm giác tốt lắm.... Thực nóng, Ốc Lý Á Tư của ta, gắt gao ôm ta....

Đem Thước Á mảnh khảnh ôm vào trong ngực, hận không thể giao hòa đến hít thở không thông mà chết!

Kề sát nhau thật chặt, tim đập, vô luận thở dốc hay là rên rĩ, đều dán vào nhau, tuy rằng thống khổ, lại bởi vì là người.... Bởi vì là người!

Thước Á kêu lên tên Ốc Lý Á Tư, Ốc Lý Á Tư không ngừng đáp lại,

Thanh âm tuyết rơi rất lớn, bên ngoài im lặng, thân hình lửa nóng không thể đình chỉ....

Thước Á chảy nước mắt, sau lúc cao trào lẳng lặng nhìn Ốc Lý Á Tư từ bên dưới....

Ánh sáng của đôi mắt đã chảy qua lệ, trong vắt như ngọc, Ốc Lý Á Tư vuốt ve hai gò má hắc, vuốt ve không chừa chỗ nào, lau mồ hôi của hắc, nước miếng trên môi hắc lúc vô ý thức, đôi môi bị mút vào lúc sau run lên dần trở nên đỏ thẫm — thanh âm Thước Á bởi vì khóc mà trở nên ướt át....

Ốc Lý Á Tư....

Ốc Lý Á Tư....

Dẫn ta đi đi!

Người muốn đi làm sao?

Ốc Lý Á Tư như trước vuốt ve má hấn, tựa hồ cân nhắc gò má hấn có bao nhiêu mềm mại, cần cổ hấn có bao nhiêu tinh tế.... Còn có, bên ngoài tuyết có bao nhiêu dày...

Ta nghĩ đi rừng rậm phương Bắc nhìn xem, cũng muốn đi hồ khu nhìn xem hoàng cung của giáo hoàng là cái dạng gì, nghe nói ở phía tây trên đại lục, có thuyền có thể đi đến nơi biển rộng mà người dân Tát Thước Người vĩnh viễn chỉ nghe qua gào thét chứ không thể gặp qua....

Thước Á nhìn ánh mắt hấn, nhẹ giọng nói: Ta không nghĩ, tiếp tục ở lại chỗ này.... Chúng ta đi, được không?

Hảo....

Đương nhiên phải rời khỏi nơi này.... Ốc Lý Á Tư cười khế, bàn tay theo má hấn chậm rãi xuống dưới....

— bắt quá!

Phải đợi sau khi ta hủy đi thôn trấn này!

Tay Ốc Lý Á Tư buộc chặt!

Hấn thậm chí không dùng ma lực!

Ta muốn tự tay bóp chết người!

— Thước Á! Ta muốn tự tay, dùng chính đôi tay của ta bóp chết người!

Để người biến thành thi thể lạnh băng! Để mặt người biến thành màu tím lạnh băng! Để thân thể người, trắng trợn mở ra đặt trên Tát Thước Người thánh thạch! Để phụ thân của người! Để huynh đệ của người! Người trong tộc của người nhìn xem! Người biến thành thi thể! Phản bội ta, nguyên rửa ta, làm cho ta lâm vào địa ngục chính là đứa nhỏ đáng yêu người!

Màu tóc bạc bay lên,

Ma lực được tiếp thêm sự phẫn nộ mà bành trưởng bùng nổ, nhưng bởi vì Ốc Lý Á Tư dùng lực lượng của thân thể hung hăng bóp chặt cần cổ Thước Á, ma lực kêu gào, tùy ý bay lượn, hấn cũng không dùng!

Thước Á giãy dụa,

Ánh mắt kia khủng hoảng, hoang mang, thậm chí là phẫn nộ!

— tốt lắm!

Ta cho người nếm thử một chút cái gì là phẫn nộ! Tuyệt vọng!

Rất hận đi? Tốt lắm! Hận ta đi!

Như ta trong vực sâu vô tận thống khổ cùng cừu hận người, người cũng như vậy oán hận ta đi!

Người đem mạng của ta cứu trở về ngày đó, nhất định sẽ không nghĩ đến đi?

Ta muốn giết người — ta muốn giết người! Ta muốn giết mọi người trong thôn trấn! Ta muốn giết Tổng giám mục Tư Nặc! Ta hướng Tất Thước Người giáo hoàng khiêu chiến!

Đầu tiên,

Ta muốn giết người!

Tứ chi run rẩy, vừa mới ôm qua thân thể nóng ẩm vì giãy dụa mà nổi lên màu đỏ tuyệt vọng....

Hường thụ giờ khắc này,

Mới là thắng lợi của ta!

Nước mắt Thước Á chảy xuống....

Vốn ánh mắt luôn tỏa sáng giờ đây lệ chảy xuống dưới, cái miệng của hắn đã muốn nói không ra lời....

Lực lượng đè ép lên yết hầu hắn, không thể phát ra thanh âm gì....

Thước Á chảy lệ, tứ chi dần dần mềm xuống....

Sau đó, Ốc Lý Á Tư nhìn thấy mặt hấn,

Thước Á lộ ra bi thương, nhưng là cũng thật sự có, biểu tình mỉm cười....

Thực bi thương,

Khóe miệng cong lên, khóe mắt cũng cong lên,

Hấn đang cười,

Trên mặt lưu đầy lệ, buông tha cho giây dựa, Thước Á nhẹ nhàng mỉm cười....

Ốc Lý Á Tư mãnh liệt lui về phía sau!

Lui rất mạnh, Ốc Lý Á Tư từ trên giường ngã xuống!

Mặt đất lạnh như băng, da thịt mang theo rét lạnh mà run rẩy....

Ốc Lý Á Tư im lặng một chút.

Tứ chi Thước Á duỗi dài, mỉm cười trên mặt lẳng lẳng đọng lại.

Ốc Lý Á Tư đứng lên, nhìn thấy mặt hấn, ngẩn ngơ.

Sau đó hấn vỗ vỗ mặt Thước Á, muốn nhìn một chút hấn là không phải đang ngủ mà thôi.... Không có phản ứng.... Xuống dưới Ốc Lý Á Tư thấy được quần áo bên giường, mặc vào, bên ngoài tuyết rất lớn — tốt lắm. Không, không đúng! Không tốt! Ốc Lý Á Tư đột nhiên bổ nhào về phía Thước Á, trong ngực đơn bạc mà nhỏ bé, vô luận lắng nghe như thế nào, đều đã không còn tiếng tim đập!

.... Không tốt.... Làm sao lại không tốt?.....

Hao phí ma lực ngưng tụ linh hồn — Ốc Lý Á Tư đột nhiên an vị trên mặt đất, ngưng tụ ma lực chính mình, bắt đầu đọc chú ngữ dài dòng — trong phòng phát ra quang mang màu xanh biếc nhỏ bé.... Thước Á không hề động, không có mở to mắt, không có nháy cặp mắt vừa mới chảy lệ, không có, tái mở mắt nhìn hấn.... Không đúng không đúng! Loại ma pháp này chỉ phù hợp với ma đạo sư có ma lực! Người thường.... Người thường! Đúng vậy, linh hồn người thường hấn là sẽ không tản ra nhanh như vậy! Ở nơi nào? Ở nơi nào? Trên giường sao? Trong chăn sao? Trong bình nước sao?! Thước á — Thước Á!

Ra đây...

Không đúng....

Ta lúc ban đầu không phải nghĩ muốn tốt lắm sao?

Ta là muốn đem thi thể hắn đặt trên thánh thạch, sau đó thừa dịp đêm tuyết, đem cả thôn trấn đốt sạch! Đúng vậy.... Đây mới là thứ ta phải nghĩ! Ốc Lý Á Tư ở trong phòng sau khi đi hai vòng, đột nhiên nhớ tới kế hoạch của chính mình, ân, đem thi thể cầm lấy đến đó là tốt rồi, sau đó trong đêm khuya đến trung tâm quảng trường đi! Tuyết sẽ đem dấu chân ta bao phủ toàn bộ?! Thước Á.... Hảo nhẹ... Tuyết không ngừng rơi xuống, cùng da thịt hắn giống nhau trắng, giống nhau lạnh....

Hảo lạnh,

Thước Á,

Thật sự lạnh....

Đầu của hắn lắc qua lắc lại, ở trên đường, Ốc Lý Á Tư một mực phát sầu suy nghĩ có nên đem đổi cái tư thế ôm ở ngực, như vậy tóc hắn sẽ không trượt qua trượt lại đáng ghét như vậy đi?.... Nhưng hắn như thế nào lại lạnh như thế.... Quên đi, cứ như vậy đi..... Cái loại này lạnh như băng thật sự hảo lãnh....

Trên quảng trường thánh thạch rất tròn, đem hắn đặt ở chỗ này là được đi?

Thước Á rất nhanh rơi vào tuyết....

Trong tuyết, đôi mắt nhắm lại của hắn, rất nhanh, bịt kín một tầng hơi mỏng bông tuyết..

Da thịt cũng vậy....

Vì cái gì tuyết lớn như vậy?

— nếu đem mặt hắn che lại, có phải, kế hoạch làm cho tất cả mọi người nhìn đến sẽ không thành công?!

Ốc Lý Á Tư ngồi xổm xuống, dùng chính tay mình, đem bông tuyết trên mặt Thước Á đẩy ra — hắn im lặng ngủ, trần trụi, giống như hắn trời sinh chính là như vậy lẳng lẳng nằm

trong tuyết, làm cho tuyết vì hấn che dấu.... Ngay cả nước mắt trên mặt, cũng dần dần hòa tan trong bông tuyết, bị bông tuyết làm biến mất....

Ly khai đi!

Ốc Lý Á Tư xoay người rời đi.

Dưới chân vang lên tiếng bước chân trong tuyết lạnh, Ốc Lý Á Tư để lại một hàng dài dấu chân....

Quay đầu lại, trong tuyết, thân thể Thước Á nằm như vậy....

Thước Á.... .

Bảo bối của ta.....

Người có lạnh không?

Đem quần áo trên người mình cởi ra đặt trên người hấn — nhưng trên người hấn toàn bộ đều là tuyết.... Ốc Lý Á Tư vội vàng đem tuyết chùi xuống, tuyết không ngừng rơi xuống, dính lên lông mi hấn, tóc hấn, tuyết không tiếng động, Ốc Lý Á Tư nôn nóng nghĩ tuyết này thực sự đáng ghét! Có nên hay không đem những đám mây mang tuyết tới này xua tan?! Làm quần áo của ta đều dính ướt!

Bỗng nhiên lại nghĩ tới,

Hấn đã lạnh như băng! Ta cần gì phải quần hấn lạnh hay không lạnh?

Ốc Lý Á Tư một lần nữa đứng lên rời đi.

Dưới chân mặt tuyết kéo kẹt tiếng vang, tuyết trên mặt đất lại để lại dấu chân hấn....

Không, hấn là đi xem đi?

Tại đây trống trải, linh hồn hấn sẽ không có chỗ ẩn núp đi? Để ta nhìn xem để ta tìm đi!

Ốc Lý Á Tư, không ngừng tiêu sái,

Đi trở về, đi đến bên người Thước Á....

Lại rời đi, rời xa hẳn, người lạnh như băng là hẳn....

Tuyết yên lặng rơi xuống một đêm.

Mật Ngói Đăng trấn dậy sớm nhất chính là mấy công nhân trong tổ bánh mì, bọn họ từ nhà mình đi qua quảng trường đến một nhà trọ trong góc quảng trường chuẩn bị công tác.

Sau đó bọn họ kêu to, rất nhiều người ầm ĩ rời khỏi.

Mọi người ồn ào, trong mặt tuyết chen chúc, đi vào quảng trường.

Bí mật của thôn trấn, rất nhiều người nghĩ đến đã sớm quên đi người trong giấc mộng!

Ma đạo sư Ốc Lý Á Tư....

Hắn ngồi chồm hổm, ở bên cạnh thánh thạch trong quảng trường, lẳng lặng, vuốt ve một người cơ hồ đã bị tuyết che dấu — trường trấn đi tới, trường trấn kêu to nghĩ muốn xông lên, hẳn đã thấy được đứa con chính mình mái tóc màu mật ong tán loạn lau sạch sẽ tuyết trên mặt đất — không ai có thể tiếp cận. Ốc Lý Á Tư đứng lên, hẳn ôm thân thể Thước Á, thực cứng, thực cứng, trên thân thể trần trụi kết đầy màu trắng của tuyết cùng băng, nhưng khuôn mặt mỉm cười như trước là Thước Á.... Một người trước bất luận kẻ nào ít khi mỉm cười lại lộ ra mỉm cười chính là Thước Á....

Mỉm cười kia động lại,

Một loại giống như cực kỳ hạnh phúc mà mỉm cười, động lại.

Ánh mắt ma đạo sư không nhìn bất cứ kẻ nào.

Trên tóc của hắn cũng toàn bộ là tuyết, tóc hắn màu bạc, mắt hắn màu lục, rất nhiều người không thể nhìn thẳng....

Hắn lại đối với bất luận kẻ nào cũng không liếc mắt xem một cái.

Hắn đi tới, giống như không e ngại thi thể lạnh như băng, đem Thước Á thân thể cứng ngắt lạnh như băng gắt gao ôm vào trong ngực, giẫm lên mặt đất đầy tuyết, đi về hướng ngoài trấn.

Ngày nào đó, mọi người trong Mật Ngói Đăng trần lần cuối cùng nhìn thấy ma đạo sư có mái tóc màu ngân bạch.

Cũng là lần cuối cùng nhìn thấy thi thể Thước Á.

Chuyện xưa đầy màu sắc của ma đạo sư có mái tóc màu ngân bạch rốt cục kết thúc.

Chuyện xưa Thước Á trong lịch sử bị nhắc tới cũng kết thúc.

Trên lịch sử của đất nước Tát Thước Người giáo hoàng, ma đạo sư tóc ngân bạch cùng Thước Á, cùng nhau biến mất.

12. Chương 12: Vĩ Thanh

Ta muốn tìm kiếm linh hồn,

Vì cái gì ta thậm chí có thể đem linh hồn đã bị đánh tan của mình một lần nữa ngưng tụ,

Vì cái gì ta lại tìm không thấy linh hồn của một người bình thường?

Hắn ngay tại trước mặt ta chết đi,

Ta thế nhưng lại không có cách nào tìm được linh hồn của hắn....

Có một bài ca hát vì yêu người cũng hát vì hận người,

Khi thần linh không tiếp nhận linh hồn của người, vì hắn hát bài ca này,

Ngừng thăm hỏi, lặng thăm hỏi, thỉnh cầu tha thứ hận hay yêu,

Để ta vì người hát một bài ca, an hồn chi khúc.

Có một bài ca hát vì yêu người cũng hát vì hận người,

Khi thần linh không tiếp nhận linh hồn của người, vì hắn hát bài ca này,

Ngừng thăm hỏi, lặng thăm hỏi, thỉnh cầu tha thứ hận hay yêu,

Để ta vì người hát một bài ca, an hồn chi khúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-hon-khuc>